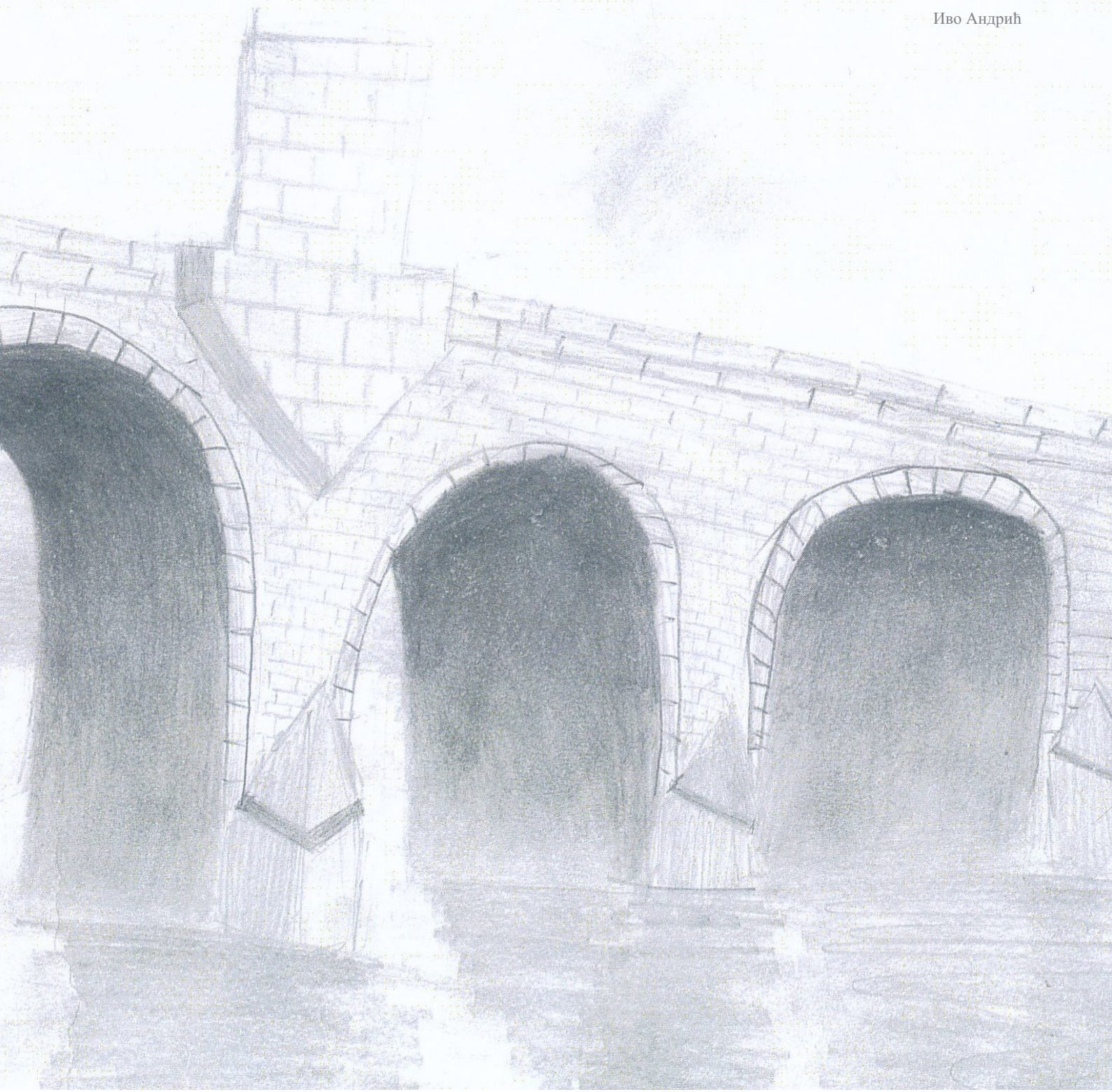

Лист ученика Основне школе «Емилија Остојић» Сничак

*Само младост има храбрости и снаге да воли лепоту,
потпуно, искрено, безусловно и безобзирно.
Само младост је толико луда и - тако велика!*

Иво Андрић

Насловна.....	1	Сничкова галерија.....	21
Садржај.....	2	Сничкова галерија.....	22
Уводна страна. Војислав Раковић.....	3	Литерарци јуниор.....	23
Поздрав првацима.....	4	Литерарци јуниор.....	24
Најуспешнији такмичари.....	5	Литерарци.....	25
Ученик генерације. Мина Ерић.....	6	Литерарци.....	26
Мина Ерић. Рецитатори. Посете.....	7	Литерарци.....	27
У свету бајке.....	8	Читалачки клуб.....	28
У свету бајке.....	9	Аниме. Дуња Смиљанић.....	29
Млади песници.....	10	Математичари.....	30
Наставница Светлана Полић.....	11	Дан проналазача.....	31
Наставница Светлана Полић.....	12	Музичко- поетско вече.....	32
У царству природе. Увац. Манастир Добрун.....	13	Вршњачки тим. Шта нам раде прваци?.....	33
Сусрети са Ивом Андрићем.....	14	Књижевним пером.....	34
Траговима Андрића.....	15	Анкете.....	35
Фотографија. Наст. Милица Ђорђевић.....	16	Смешна страна.....	36
Наставница Милица Ђорђевић.....	17	Спорт. Ђачке екскурзије.....	37
Десет неснимљених фотографија. Милан.....	18	Прело. Новогодишња.....	38
Туцовић, сликар.....	19	Стрип. Мали Принц.....	39
Сничкова галерија.....	20	Последња.....	40

Лист ученика Основне школе «Емилија Остојић»

Број 36, јануар 2019. године

Издаје * ОШ «Емилија Остојић», Пожега, Књаза Милоша 26

Први број изашао * 1975. године

Оснивач * Радина Радојевић, наставник

Логотип листа * Недељко Вуковић, наставник

Редакција * Новинарска секција

Лист настао у сарадњи са * Ликовном секцијом, * Литерарном секцијом,
*учитељима и наставницима школе

Уредник * Соња Стоковић, наставник

Рад на насловној страни:

Андријана Порубовић VII 4

Штампа: Фото - Миленијум, Пожега

[e-mail: sonja.stokovic@gmail.com](mailto:sonja.stokovic@gmail.com)

*на појединим странама коришћене су апликације преузете са интернета

Мада се историја бави перфектом, она нам говори у презенту. Она није окамењена и мртва, већ је жива ватра чији пламен обасјава и суштински обликује како садашњост, тако и будућност. Она је слика на којој, ако се дубоко загледамо, можемо видети ко смо били, ко смо сада и ко ћемо бити. Ипак, са том нашом сликом се чудно шта дешава у последње време. Као што је Доријан Греј свој портрет прекрио и оставио да пропада док он ужива у вечној младости, тако смо и ми нашу славну слику прекрили копреном заблуда, незнања и лажи, са надом да ће и њу задесити иста судбина. Изненађујуће, уместо слике, да пропадамо почели смо ми. А лек је одмах испод тамне завесе... Само треба погледати испод. На слици испод је пут.

То је пут истинског патриотизма и родољубља, пут који нам је утабао наш отац Сава, од Бога прослављен, а од напода препознат као свети. Тај пут његова је заоставштина нама, да њиме ходимо и да га настављамо.

То је пут којим су ходали краљеви и државници, сви они који су својом мудром и праведном владавином ударили темеље Србије. То је пут оних који су нам у наслеђе оставили и државу и пример како се њоме управља.

То је пут српских просветитеља, учитеља, реформатора, писаца, уметника. То је пут оних који нам оставише своје животно дело, да нас крепи, теши, засмејава и инспирише онда када је тешко.

Светом Сави, с љубављу

Српски манастири, ликовни радови:
учитељица Наташа Радосављевић и IV 2,
пролећа 2018. године

То је пут косовских јунака, српских устаника, то је пут на коме можемо срести Драгутина Гавриловића и бранитеље Београда. Команда је њихова имена избрисала, али ми из срца не смемо, никад. То је пут који је водио преко Албаније, то је пут који су прешла часна тела наших дедова и прадедова, од површине до дубине мора плаве гробнице. То је пут оних који нам у наслеђе оставише своје животе, слободу и подсетник колико је ова земља плаћена у крви и како се она истински воли.

То је пут храбрих, јер само они не одвраћају поглед од његових трновитих стаза, јер само храбри ходе по том трњу, знајући да их оно можда и неће одвести до звезда.

То је пут лудих. Јер, као што је у геоцентричној ери био луд свако ко је стављао Сунце испред Земље, тако је данас у егцентричној ери луд сваки који ставља *ти* испред *ја*, и који ставља опште испред појединачног. Али зато Бог одабра луде да посрами мудре и заволе их више.

То је пут најбољих, јер су њиме ходали сви они великани који су ову земљу вукли и носили на раменима кроз мрачна времена.

Али, бојим се да нам је у последње време тих великана понестало. Зато сте ви, децо, наша нада, ви сте дивови који су нам потребни. У вашим рукама има снаге, а у вашим главама и срцима довољно светла да распрши мрак који на нас полако пада. И не само да распрши мрак, него и да обасја заборављени пут. Да ли је тај пут пут светосавски? Можда и јесте, али би нас Сава, да је сада овде, прекорео и рекао: «Није, децо, то само пут светосавски, то је пут истински хришћански».

Добро дошли, најмлађи!

Песма за првака

Рано је јутро, школа зове,
ранац на леђа, да остваримо снове!

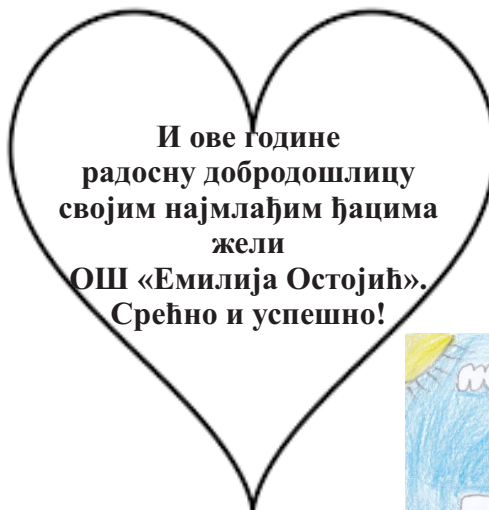
Реч си нам дао,
у сну и на јави:
«У школици својој,
бићу пример прави!»

Мама је ван себе од среће,
сад би на тебе бацила цвеће.

Данас смо поносни сви,
најбољи ђак бићеш ти!

Тамара Драшкић V 3

И ове године
радосну добродошлицу
својим најмлађим ђацима
жели
ОШ «Емилија Остојић».
Срећно и успешно!

Николај Чикарић I 1

Лука Јовановић I 1

Матија Перуничкић I 1

Давид Ковачевић I 1

Душан Ђедовић I 2

Лена Марјановић I 2

Носиоци дипломе «Вук Караџић» школске 2017/ 2018. године

Софија Милаковић
Страхиња Милић
Мина Ерић
Матеја Лаловић
Милица Брадоњић
Ирина Мајсторовић
Сара Раковић

Милош Ракић
Матеја Ристановић
Марко Спасојевић
Лана Матовић
Николина Дрндаревић
Јелена Младеновић
Бисерка Стиковић

Најуспешнији такмичари школске 2017/2018. године

Награђени и похваљени ученици учесници на републичким такмичењима

Данило Стоковић - 4. место на такмичењу из српског језика и језичке културе; учешће на такмичењу из историје;
Ивана Спасојевић - учешће на такмичењу из српског језика и језичке културе;
Милица Новитовић - учешће на такмичењу *Књижевна олимпијада*;
Сара Раковић - учешће на такмичењу из енглеског језика;
Нина Цвијовић - 2. награда на такмичењу из физике и учешће на такмичењима из биологије и хемије;
Милош Ракић - учешће на такмичењу из физике;
Мина Ерић - 3. награда на такмичењу из географије, учешће на такмичењима из историје и биологије;
Матеја Лаловић - 3. награда на такмичењу из географије;
Нађа Ђурашевић - учешће на такмичењу у шаху;
Јана Бабић - учешће на такмичењу у стоном тенису;
Јована Полић - учешће на такмичењу у стоном тенису;
Марија Ристовић - учешће на такмичењу у стоном тенису;
Јована Јовановић - 1. место на такмичењу из техничког и информатичког образовања;
Јанко Стокић - 2. место на такмичењу из роботике;
Вељко Божић - учешће на такмичењу из роботике;
Алекса Мајсторовић - учешће на такмичењу из роботике;
Николија Марковић - 3. награда на такмичењу из техничког и информатичког образовања;
Маја Маринковић - учешће на такмичењу из техничког и информатичког образовања;
Андрија Лаловић - учешће на такмичењу из технике и технологије.

Награђени ученици учесници на окружним такмичењима

Огњен Радивојевић - учешће на такмичењима из српског језика и језичке културе, математике и биологије;
Николина Ђонових - учешће на такмичењу из српског језика и језичке културе;
Лена Јовановић - учешће на такмичењу из српског језика и језичке културе;
Милица Вучићевић - учешће на такмичењу из српског језика и језичке културе;
Кристина Михаиловић - учешће на такмичењу из српског језика и језичке културе;
Александра Филиповић - учешће на такмичењу из српског језика и језичке културе;
Јована Јовановић - учешће на такмичењима из српског језика и језичке културе и из географије;
Снежана Мијаиловић - учешће на такмичењу *Књижевна олимпијада*;
Валентина Рабасовић -учешће на такмичењу *Књижевна олимпијада*;
Марта Весовић -учешће на такмичењу *Књижевна олимпијада*;
Данило Стоковић -учешћа на такмичењима из математике, физике, географије и хемије;
Маријана Милић - учешће на такмичењу из математике;
Драган Мијаиловић - учешће на такмичењу из математике;
Николина Милошевић -учешће на такмичењу из математике;
Анастасија Чавлин -учешће на такмичењу из математике;
Софија Павловић -учешће на такмичењу из математике;
Вељко Мићовић - учешће на такмичењу из математике;
Коста Стаматовић -учешће на такмичењу из математике *Мислиша*;
Дуња Брашанац -учешће на такмичењима из математике и физике;
Нина Цвијовић -учешће на такмичењу из математике *Мислиша*;
Јанко Стокић -учешће на такмичењима из математике, хемије и математике *Мислиша*;
Ђорђе Боловић - учешће на такмичењима из историје и биологије.

Ученик генерације 2017/2018. ★

Мина Ерић

Per aspera ad astra. Преко трња до звезда

Представљамо вам Мину, девојчицу невероватне енергије и посвећености раду, великих способности, али још већег дара за другарство и за проналажење правих вредности у животу. Одмерена и увек лепих манира, Мина је особа која је узор свима нама. Научимо од ње како да се радујемо животу и да му идемо у сусрет широм раширених руку.

Којим речима би описала себе?

Радознала сам, увек насмејана и волим да се дружим. Увеселава ме стицање нових знања.

Имаш ли неко лепо сећање из основне школе?

Основна школа ми је остала у лепом сећању и увек ће тако бити. Одељење ми је било одлично и било је дивног дружења. Не бих истицала ниједно сећање посебно, али све време проведено са мојим друговима је једно дивно сећање из основне школе.

Да ли ти значи то што те се сећамо као ученице узорне у свему и добре другарице свима?

Задовољство је сваком човеку уколико његову вредност поштују и други. Ако ви имате такво мишљење о мени, ја сам због тога јако срећна.

Колико ти значи то што ће млађи од тебе читати о теби у школском листу и што многима служиш као узор?

Уколико могу да послужим као узор било коме, наравно да ми значи. То ме истовремено обавезује да и убудуће радим на усвајању вредности које су по свим мерилима еталон вредности.

Колико труда је било потребно да постанеш ђак генерације?

Требало је и труда и рада. Али, без обзира на то, уз добру организацију, било је времена и за игру и дружење.

Да ли је било тешко одржавати најбољи успех и учествовати на такмичењима?

Не превише. Ако се на време испланирају активности, све може да се стигне. Једина препрека је могла бити неусклађен распоред такмичења, али то је већ нешто на шта није могло да се утиче.

На којим такмичењима си учествовала?

Учествовала сам на скоро свим такмичењима које организује Министарство просвете, још од трећег разреда, а у првом и другом и на Мислиши, које организује Математичко удружење «Архимедес».

Која значајнија места си освајала на такмичењима?

Из свих седам предмета из којих сам се такмичила, имала сам четрнаест пласмана на окружна такмичења, при чему сам освојила пет првих, четири друга и три трећа места. Уз то, седам пута сам се пласирала на републичка такмичења, на којима сам остварила добре резултате, а најбољи је био пето место на Републичком такмичењу из биологије, са освојених 96 поена, од 100.

Да ли ти је нечија помоћ посебно значила?

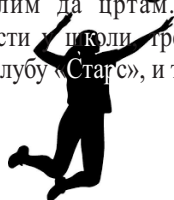
Да. Имала сам срећу да ми је учитељица била Цица Станић, која је цело наше одељење припремила за изазове који нас чекају у даљем школовању. Поред ње, и наставници који су ме припремали за такмичења били су увек ту када је требало разјаснити недоумице, пронаћи литературу и одвојити своје слободно време да би се бавили мојом припремом. Наравно, ни подршка мојих другова и родитеља није била без значаја.

Како си се осећала када си проглашена ђаком генерације? Да ли си и пре тог тренутка знала да ћеш ти понети ту титулу?

Осећај је био диван! У школи се причало да ћу то бити ја, али, ипак, до трена проглашења нисам била сигурна, јер су уз мене јако добре пласмане имали и моји другови из одељења Милош, Ирина и Матеја.

Да ли поред обавеза у школи имаш времена за још некакве активности? Чиме волиш да се бавиш у слободно време?

У слободно време најчешће изађем на игралиште, где са својим друштвом играм одбојку и понекад кошарку. Код куће, кад имам слободног времена, волим да цртам. Поред активности у школи тренирам одбојку у клубу «Старс», и то много волим.

Волиш ли да читаш?

Волим да читам, и кад ми време дозволи, књига је мој добар друг.

Волиш ли филм? Музику? Спорт? Путовања? Природу?

Посећујем биоскоп, слушам музику, тренирам одбојку, често идем на излете, што би значило да волим све то.

Да ли ти недостају другови из старог одељења? Да ли ти недостаје основна школа?

Да. Увек ће ми недостајати она веселост која их је красила. Основна школа недостаје, али ми морамо даље, у потрагу за новим искуствима и знањима.

Уписала си се у Гимназију «Свети Сава» у нашем граду. Какви су твоји утисци након месец дана школе?

Још увек сређујем утиске, али мислим да ће ми бити лепо у Гимназији. Једино, мораћу мало више да радим, јер се градиво шири, а добила сам и нове предмете.

Да ли желиш још нешто да поделиш са нама?

Само то да, ако једном у нечему не успеш, не треба да се обесхрабриш, него треба да опет покушаш, све док не стигнеш до места за које мислиш да ти припада.

Имаш ли некакву поруку својим бившим наставницима и млађим друговима?

Наставницима- велико хвала, за све оно што су ми пружили, а млађим друговима, како је знала рећи моја учитељица: «Верујте у себе, јер ваши су путеви до звезда!»

Још ближе... Минна!

Омиљена боја: ЗЕЛЕНА
Омиљен цвет: ОРХИДЕЈА
Омиљен филм: The Miracle Season
Омиљена песма: The Man Who Sold the World
Део света који ти се допада: Норвешка
Град који ти се допада: Осло
Највише волиш: одбојку
Најбољи другови: Ива, Кристина
Омиљени предмет у школи: биологија и физичко васпитање

Николина Јовићевић, Василија Чумић, Наталија Живковић VII 2

Освојено II место на Окружној смотри рецитатора

Дана 19. априла, ученица осмог разреда ОШ «Емилија Остојић» Јана Савовић освојила је друго место на 39. окружној смотри рецитатора *Песнице народа мог* у Косјерићу.

Изложбе, посете, окупљања...

VI 4 на изложби Ана Франк, март 2018. Ужице

VIII 1 на изложби Душан Радовић, октобар 2018. Пожега

Живот је бајка

Старица и пастир

Некада давно, у једној далекој земљи, живео је један пастир. Пастир је сваког дана на истом месту чувао овце једног сељака.

Једног врелог дана, чувајући овце, осетио је јаку жеђ, па је потражио извор у близини. Када се вратио, од оваца није било ни трага. Тек када је мало боље погледао, видео је у даљини старицу и испред ње своје овце. Потрчао је за њима, али је старица одмах то приметила, па је зграбила једну овцу и скочила са њом у мочвару.

Тако су дани пролазили, а пастиру је сваког дана старица грабила по једну овцу. Сељак је приметио да се пастир сваког дана враћа са мање оваца, па је послао своја три сина да виде шта он тамо ради. Они су отишли следећег дана за пастиром.

Видели су да старица користи прилику да отме овце када пастир оде по воду. Појурили су за старицом, а за њима и пастир. Успели су да је ухвате. Избавили су овце које је заробила. Старицу су гурнули у мочвару. У тренутку се претворила у велико, страшно чудовиште.

Више је никада нису видели. Пастир је живео срећно чувајући овце до краја живота.

Катарина Јовановић V3

Пустоловине једне пахуље

Некада давно, једне хладне, забавне зиме, у једном граду сви су чекали да падне снег.

Поверовали су да га неће ни бити. Када су ушли у своје куће, на улицу паде бела пахуља, и за њом још гомила. Људи су излазили на улице, санкали се, грудвали, играли цео дан. А једна мала бела пахуља није желела да се истопа на белом зимском покривачу.

Наиђе велик снажан ветар, који одува пахуљу право у једну кућу. У њој је живела породица са пуно деце, и још су им дошли родбина и комшилук. Кућу је украшавала бела и шарена новогодишња јелка. Пахуља паде на ту јелку и не истопа се, већ остаде на њој.

Тако прође неколико дана. Јелка се обрати пахуљи. Рече јој да, иако јој је лепо да и даље проживљава те зимске дане, њу ће сутрадан раскитити и бацити.

Пахуља од тада поче проводити дане на прозору,

Храбри дечак

Некада давно, у једном маленом селу на врху планине живео дечак по имену Петар. Петар је био пето дете у великој породици.

У селу сви су живели у срећи и благостању. Једни другима су помагали и чинило се да лепшег живота није могло бити. Али, једнога дана, селом се проломио страشان крик, који је свима утерао страх у кости. Људи су погледали у небо и видели велику црну птицу са огромним крилима, како им се приближава. У паници, утрчали су у куће, затворили врата, затамнили прозоре. Мала деца су плакала, а старији су били у чуду, јер тако нешто никад нико није видео нити чуо да постоји.

Људи су данима остајали затворени у кућама. Могли су само да чују да је зла неман и даље у близини. И Петар је био уплашен, али је стално размишљао шта може да уради. Сетио се да су њега и његову браћу родитељи увек упозоравали да не иду далеко у планину, јер на врху постоји велика јама без дна, која прогута сваког ко јој се приближи. Није смео никоме о томе да прича. Сачекао је да сване и искрао се из куће.

Почео је да виче дозивајући неман. Птица га је угледала и уз страشان крик полетела ка њему. Падао је, устајао, али није се предавао, иако је осећао да је неман све ближе.

Стигао је до врха, када се пред њим отворила велика јама. Петар је одједном стао, али је птица у великом налету упала у рупу, и вртлог ју је повукао. Чуо се јак прасак, светлост је обасјала небо, и потом није било ни птице ни рупе. Појавила се пространа цветна пољана.

Село се од тада зове Петрово село.

Стефан Маслар V3

усамљена и замишљена. Када девојчица једног јутра отвори прозор, пахуља излете и упаде у посуду једне црне мачке. Мачка је смишљала како да је се дочепа. Ускочила је пред уздрхталим пахуљом, када пас протрча поред њих и покупи пахуљу са собом. Мачка их је јурила што је брже могла. Пахуља скочи на једну грану дрвета, али за петама јој ето и мачке! Није могла ништа друго него да скочи на бели покривач. Није ни знала да је тамо мноштво њених пријатеља... А мачка је остала бесна!

Пахуљин живот никада неће престати. Она се не боји никога и ничега и у сваком тренутку је спремна да брани своје снове.

Маша Бојат V3

Азбука и свемир

Било је то... и не тако давно! Постојала је једна учионица, и у њој азбука. То није била обична учионица, какве су друге. Била је то магична азбука...

-Друштво, коме је досадно?- упита И. -Мени- одговори А. -И мени- надовеза се М. -Можемо да обиђемо парк!- рече В. -А, не, то смо радили много пута- рече Н. -У праву си, Н, обиђимо свет!-узвикну Т. -Имам феноменалну идеју! Обиђимо свемир!- предложи У. -Може!- узвикнуше сви.

Смишљали су од чега би могли да направе ракету. Било је разних идеја: од слаткиша, лопти, стакла, и, на крају, смислише савршену. Папир, картон и ватромет.

Тако су отишли до Папира кући, а код њега беху и Ватромет и Картон. Дуго су их молили, и напослетку пристадоше.

Направили су ракету и једног касног поподнева кренули. Наишли су на зле комете, које им нису дозволиле да прођу. Позвали су ђаке помоћ, а они одмах направише магичне штитове и мачеве и кренуше у борбу. С лакоћом победише комете и слова и наставише пут.

-Стигли смо!- рече брбљиво М. Одједном, ракета се исцела, а они попадаше свако на различиту планету. Туда је пролазио свемирски брод. Они се уплашише, али затражише помоћ. Свемирци нису разумели шта слова причају, па она почеше собом склапати речи на универзалном свемирском језику. Напослетку прочиташе и створише им магичну ракету. Слова се, уморна, сасвим касно у ноћ вратише кући.

И уморно прошапута: -Не мораш увек бити онаквим каквим те људи виде. Буди оно што желиш и ради оно што волиш.

Ива Аврамовић V 3

Завирите у Сазнанију

У далекој шуми Сазнанији, пуној животиња и биљака, живео је скривен свет. Дечак Павио шетао је скривеним стазама шуме.

Тако шетајући и разгледајући шуму, угледао је једно шупље дрво са малим отвором на дну. Један за другим, из њега су излазили мали црвенокапи патуљци певајући радосну песму и уживајући под сунцем.

Павио је био бескрајно изненађен. У једном тренутку, из дрвета изађе и мала плава девојчица. Павио јој притрча и упита: -Како ти живиш доле? -Девојчица га зачуђено погледа: -Ја не живим овде, али се са њима дружим. Они су ми најбољи пријатељи.- Још му откри да се зове Љубица, и описа му подземни свет патуљака.

Међутим, колико год она била љубазна и добра, патуљци такви нису били. Ипак, Павио одлучи да крене са њима у њихов подземни свет, у авантуру.

Полако су се спуштали широким ходницима са ниском таваницом. Наједном, отвори се обасјан свет патуљака! Свако је нешто радио, а кад угледаше Павија, опрезно му приђоше, намргођени и неповерљиви, очекујући да се нешто догоди.

Љубица их је представила и потрудила се да се упознају и спријатеље. И патуљци му показаше свој свет, радостан, насмејан, пун љубави. Павио је био очаран. Највише му се свидео Брбљивко, мали брбљиви брзоплети патуљак. Заволео је и Крчка и чаробног Чарног.

Од тада, Павио се враћао често овом свету љубави и пријатељства, доносећи им увек много поклона и откривајући увек понеки делић тајног света.

Урош Савовић V3

«Трнова Ружица»

у IV 2

Поводом завршетка четвртог разреда, ученици IV 2 припремили су са својом учитељицом Наташом Радосављевић представу *Трнова Ружица*, модерну адаптацију бајке.

Причу о свом четворогодишњем дружењу привели су тако срећном бајковитом крају главни јунаци овог одељења, уз несебичну помоћ учитељице Наташе и њена чаробна средства, о којима тајну и значај само она зна...

Најлепше у нама...

казујемо стиховима

Срђан Браловић III 2

Ово је земља за нас

Лепи свете,
теби се радује свако дете,
сви желе срећу и мир,
и цветну ливаду
по којој лети лептир.

Чувајмо нашу планету,
она је све

што имамо на свету.
Желим да цела планета буде чиста,
да све цвета и блиста.

Да никад не буде рата,
да свака сестра воли брата,
да влада слога и срећа,
да свака љубав буде све већа.

То су жеље сваког детета,
да буде здрава наша планета,
да сви имају миран сан,
да буде сунчан сваки наш дан.

Емилија Шкрбић VI 3

Песма о планети Земљи

Наша планета много нам пружа,
мноштво зелених поља и шарених ружа.

Свуда теку реке, велике и мале,
деца око њих се радују и шале.

Океани и мора се блистају и плаве,
али рибе у њима се на прљавштину жале.

Нико не води рачуна о смећу,
и праве катастрофу још већу.

Земља нам је велику лепоту дала,
и некако јој треба рећи ХВАЛА.

Чувајте околину своју,
да бисте имали будућност бољу.

Маја Павловић VI 1

Долазак зиме

Док слушам љубавне песме,
посматрам како одлази јесен,
и са собом носи лишће своје
и најлепше златне боје...

Има једна планета,
зове се Земља.
Много је велика,
а и много лепа.
Окреће се око Сунца
и греје наша срца.
Треба да је чувамо,
и још више волимо.
Да је не загађујемо,
да је више срећујемо.

Марко Младеновић VI 1

Павле Јордовић III 2

Ноћ

Знате оно време када сви дремају,
кад звезде на небу за спавање се спремају...

Знате коју Месец тада има моћ,
да нам свима каже тихо лаку ноћ...

Јана Бурлић IV 1

Срећко Чанчаревић IV 1

Јесен

На све стране лишће пада
и киша ромиња,
то је нама јесен рана
подарила свима.

Као дукат лишће виси
на гранцици танкој,
док северац хладни
фијуче сокаком.

Свуд око нас боје разне,
смеђа, жута, зелена,
то сликарка јесен
лепи пејзаж спрема.

Филип Ђедовић IV 3

Сунчица Радић IV 2

Михаило Јованчић IV 1

Јесен

Јесен је преко ноћи
осликала природу,
златно суво лишће
прекрило и воду.

У малим пакетима
донела је сласно воће,
мирисне дуње,
које свако хоће.

Звонило је звоно
за почетак школе.
Почео је час.
Пссст! Седи доле!

Одлази јесен, долази зима,
али у мом срцу увек је топлина
све док љубави у мени има.

Мила Савић IV 1

**Новинари Сничка
Николина Ђонових
и Ирена Вајовић VII²
разговарају са
наставницом
историје Светланом
Полић, и питају је
све оно што бисте и
ви волели да знате о
њој... :)**

Ко сте Ви? Можете ли да представите себе у неколико речи? Како Ви видите себе?

Наравно... Ја сам Светлана Полић, пре свега мајка двојице синова, Миодрага и Лазара, професор историје и поета. У кратким цртама.

Шта Вас у животу подстиче да идете напред?

Подстичу ме вера и жеља да свој посао учиним максимално добрим и жеља да живот обогатим неким новим садржајима везаним за историју, за породицу, за живот уопште.

Опишите нам свој пут од ученика до једног импресивног наставника.

Морам мало да се насмејем, хвала на комплименту...Пут је био као и многих других, отприлике. Ђак ОШ «Емилија Остојић», потом Гимназије «Свети Сава» у Пожеги, затим студент Филозофског факултета у Београду, а сада професор историје, у основној и средњој школи. То је пут који сам сама одабрала, то је била моја жеља коју сам успела да остварим.

Зашто сте одлучили да будете наставник историје?

Шта Вас је водило томе?

Наставник историје... Рецимо, љубав према историји, пре свега, према нашој прошлости, према традицији, а и жеља да уђем у суштину историје. Негде је била жеља да постанем универзитетски професор, да останем да радим на факултету, али, ето, стицај неких околности вратио ме у родни град.

Осим у нашој, радите и у средњој школи. Да ли Вас то додатно оптерећује? Да ли више волите да радите са основцима или са средњошколцима?

Мени је ученик- ученик, немам неку селекцију. Ученике волим, децу волим, радим свој посао са љубављу и посвећеношћу. Изазов је радити у средњој школи подједнако колико и у основној.

Да ли сте задовољни оним што сте постигли у животу и да ли сте поносни на то? Да ли Вам је то довољно или желите још више?

Увек... Ја увек волим више и даље и изазов ми је да у животу увек идем напред. Задовољна јесам, свакако, оним што сам постигла у животу, али увек може више

боље. Што се тиче професије, настојим да учим целог живота, и то је начин да деци буде боље на мојим часовима.

Коју личност бисте издвојили из наше историје и зашто?

Има више личности, свака од њих је за мене јако инспиративна. Рецимо, војвода Живојин Мишић моја је омиљена личност, потом Карађорђе Петровић, а од женских, емотивнијих мало, Милунка Савић. Оно што је она урадила заиста је за сваку похвалу и много ми је жао што немамо начина да њен лик и дело мало више буду заступљени у српској јавности.

Ове године предајете само историју. Да ли Вам је тако лакше, лепше?

Јао... Ви немате појма колико сам срећна због тога. Ово је прва година после неких осамнаест година рада да могу да предајем искључиво историју. Ту сам, наравно, на свом терену, то волим да радим. Свакако, изазов је и грађанско васпитање и свакодневни живот у прошлости, али, историја је моја љубав.

Одлучили сте се за посао наставника. Да ли је било двоумљења код Вас?

Већ рекох, јесте било мало двоумљења, желела сам да останем на факултету. Иначе, задовољна сам као професор историје и мислим да ту могу да дам свој максимум. Једино где имам мало жаљења данас је што нисам студирала и књижевност, јер и то много волим, посебно српски језик.

Да ли себе видите више у свету одраслих или у свету деце?

Дивно питање! Ја себе видим више у свету деце. Зашто? Зато што сам окружена децом, што код куће, што у школи. Деца су извор инспирације и умеју тако лепо да причају, да буду тако садржајна и комуникативна, па се више проналазим ту. Наравно, видим се и у свету одраслих, то је рационално и то мора да буде тако, али деца су ипак инспиративнија.

Сазнали смо да сте песник. Где налазите инспирацију?

Свакодневно у животу, у окружењу, у некој емоцији која ме подстакне, у љубави према животу...

Када сте више своји, као наставник или као песник?

Ту могу слободно да ставим знак једнакости. Често ме то питају, како професор историје и песник, где то иде, али то заиста иде једно с другим. Осећам се добро и као поета и као наставник историје.

Која песма Вам је најдража?

Светло.

*Да чујем јецај срца који наговештава бол,
па да се отиснем на пучину*

да се не осврнем никада.

*Чини ми се да пред очима видим светионик,
или је то лаж и обмана неких морских духова
који се слатко смеју мојим илузијама.*

Потребно ми је да пловим,
 ма нека ме и избаца први ветри талас.
 Али, знаћу да сам жива.
 Осетићу со на уснама, тиху јежу до костију.
 Хладна је вода, знате.
 Бићу као усамљена једрилица на пучини,
 бацају је таласи на све стране.
 Али, жилава је она, одлучна, бори се,
 Неће она потонути на дно.
 Пливај, пливај, спаси се,
 не придај важност хладноћи.
 Светионик је све ближи,
 и хладно ми је, и спава ми се,
 тако бих се препустила
 блаженом сну.
 Е, баш нећу,
 знам да је то оптичка варка ситних душа
 спремних да сакупљају моје кости
 са дна океана.
 Пливај, Светло. Спасена си.

Да ли сте издали неку збирку поезије?

Издала сам једну збирку поезије *Атрибути нежности*, и седам заједничких збирки са другим ауторима.

Колико дуго пишете песме и како је све то почело?

Песме пишем од основне школе, али онако званично почело је од гимназије, када ме је разредни старешина Љубомир Тешић, који, нажалост, није више са нама, подстакао, пошто ја баш нисам волела да експонирам то што сам писала. Када је видео како пишем, рекао је: «Ти мораш да пишеш, мораш да наставиш, то је твоје, то савршено радиш». Тада сам пожелела да наставим. Имам ја тога јако пуно.

Свако другачије види свет, бојом својих очију. Како га Ви видите? Која је боја Ваших очију? Која је боја Вашег света?

Боја мојих очију је плава, и тако гледам на свој свет. Илустрација насловне стране збирке су сунцокрети као сунце, небо као ширина, пространство, бескрај. То је мој живот.

Одрасле особе обично имају примедбе на данашњу омладину. Имате ли Ви неку примедбу? Колико се омладина променила и како?

Омладина се променила у складу са временом у коме живимо. Ја немам примедбу, никад није био проблем радити са децом, сваком детету треба приступити као човеку. Кад тако поступате са децом, онда немате никакав проблем, ни примедбу о дејем понашању.

Данас има несрећне деце око нас, као што је увек било. Да ли постоји начин да им помогнемо, да их некако утешимо и пружимо им подршку?

Наравно, увек постоји начин, лепа реч, емоција коју деца осете. Она најбоље може да помогне деци. Некада је њима потребна управо та реч, подршка, да их разумете, и они ће бити задовољнији. Ако је проблем озбиљнији, када деци треба материјално помоћи, то захтева ширу акцију.

Какви сте као родитељ?

Веома сам емотивна. Јако сам везана за синове. Раз-

Породица, поезија, историја, живот...

лика између њих је осам и по година. Један је на прагу пунолетства, други је у трећем разреду основне школе. Мајчинска веза је нераскидива, заиста прожета љубављу.

Увек сте насмејани. Знамо Вас као ведру особу. Да ли Вас ученици некада изнервирају? Да ли некада повисите глас обраћајући се њима?

Па умет и то, умет да повисим глас, али ретко. Мене је врло лако насмејати, а тешко се љутим, стварно.

Имате ли мане које бисте могли да нам откријете?

Сваки човек, децо, има мане и било би смешно да кажем да немам ниједну ману. Ја имам једну велику ману, коју бих волела с годинама да мало каналишем. Та мана је преосетљивост. Довољна је ситница да ме расплаче.

Шта то чини да Ви будете заиста Ви?

Породица, поезија, историја, живот. Ето, тим редом.

Шта највише волите да радите?

Обожавам природу и могла бих сваки дан да идем у природу. То ме регенерише. Затим, слушам џез музику, читам. Код мене можете видети наслагане гомиле, гомиле књига, па узмем некада једну, некада другу, трећу. У сваком случају, природа, музика, мир, књижевност, поезија...

Колико је тешко успоставити везу са децом?

Мени је лако успоставити везу са децом. Мислим да нисам погрешила професију. Сваким даном увиђам да је то једноставно и лако. Увек ми је то инспиративно и никада ми није било тешко.

Имате ли неку поруку за децу?

Имам. Само следите своје жеље, будите насмејани, ведри, изнад свега оптимистични, и леп живот је пред вама.

Природа је загонетна песма

Мишел де Монтен

13

Излет на Увац

У недељу, 7. октобра, у оквиру европског викенда посматрања птица, организован је излет ученика ОШ «Емилија Остојић» на Златарско и Увачко језеро. Водичи излета су били наставници Марина Петровић и Брано Рудић, а, поред ученика, учесници су били и чланови и симпатизери Еколошког удружења «Чувари природе» из Пожеге. Уз велику подршку Друштва за заштиту и проучавање птица Србије из Новог Сада и Специјалног резервата природе «Увац», излет је успешно реализован, а забележено је око 600 птица у 20 различитих врста. Још једном, као и много пута пре, овај бисер природе оправдао је очекивања љубитеља птица и показао да је једно од најважнијих станишта птица у Србији.

Брано Рудић, наставник

Посета манастиру Добрун. Октобра месеца, лета 2018.

Једног сунчаног октобарског јутра, на путу за Вишеград, посетили смо манастир Добрун. Смештен је у Републици Српској, на реци Рзав. Лепотом архитектуре, осликаних зидова и миром и складом природе у коју је смештен, сусрет са овим манастиром оснажио нас је и подсетио на неизмерно благо наших културних и духовних тековина.

Фотографије: наставник Брано Рудић

Сусрети са Ивом Андрићем...

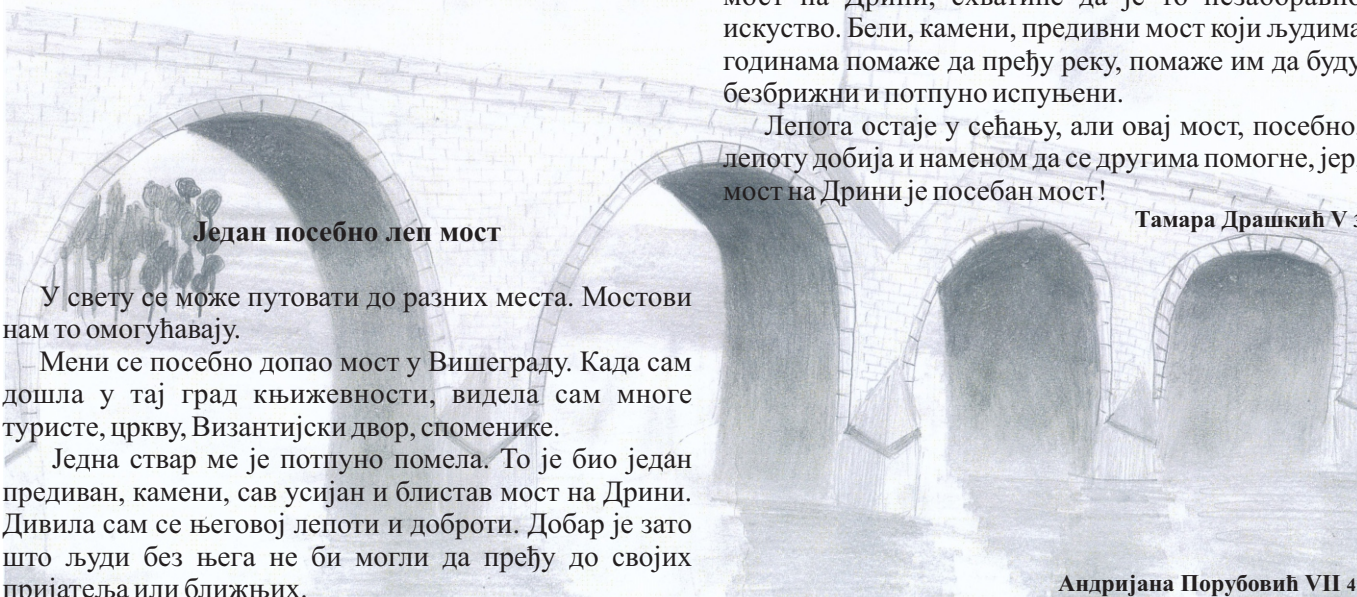
Са идејом да се ове године више дружимо са Ивом Андрићем, покренули смо пројекат «Сусрет са Андрићем», који подразумева пажљивији, више усредсређен поглед на његов живот и рад. Октобра месеца посетили смо Вишеград, Андрићград, на Дрини ћуприју, учионицу Ива Андрића, боравећи један дан у граду пишчевог детињства, покушавајући да осетимо и сами дух овог дивног града који је Андрићу толико значао...

У том граду настале су наше дивне фотографије моста, града и предела, видео-записи који садрже најлепше Андрићеве белешке о мостовима, као и дивне успомене о нашем једнодневном дружењу. Затим смо, инспирисани лепотом тог дана, писали о мостовима и о утисцима поводом Андрићевог дела, цртали, сликали и припремали се за још један сусрет са Андрићем у нашој школи, јануара 2019.године. Са радошћу га очекујемо!

Наставници српског језика и књижевности,
у сарадњи са наставницима ликовне културе и техничког
образовања,
и са вредним ученицима наше школе

Нађа Ђурашевић V 2

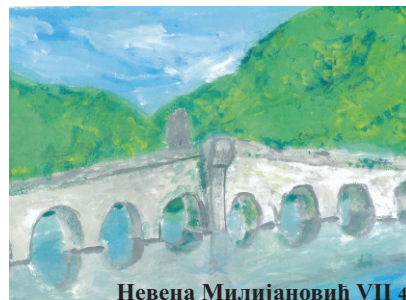

Један посебно леп мост

У свету се може путовати до разних места. Мостови нам то омогућавају.

Мени се посебно допао мост у Вишеграду. Када сам дошла у тај град књижевности, видела сам многе туристе, цркву, Византијски двор, споменике.

Једна ствар ме је потпуно помела. То је био један предиван, камени, сав усијан и блистав мост на Дрини. Дивила сам се његовој лепоти и доброти. Дobar је зато што људи без њега не би могли да пређу до својих пријатеља или ближњих.

Невена Милијановић VII 4

Има једанаест лукова који се помоћу сунца осликавају у води и стварају уметничку слику, песму, причу или роман. На њему се људи опуштају, одмарају, играју и певају. Многи људи му се диве и мисле да сањају.

Била сам тужна зато што не могу заувек бити тамо, али сам све време потпуно искористила. Да би ми и даље био незабораван, мост сам фотографисала.

Мост је, такође, пречица до снова и увек ћу му се дивити.

Софија Павловић V 3

Један посебно леп мост

Прелазила сам преко много мостова, од дрвених који се климају и, када ветар дуне, заљуљају се, па не само мост, него ми и срце задрхти, до чврстих камених мостова. Али, мост у Вишеграду је највише задржао моју пажњу и његова лепота је постала део мог срца.

Тај мост није инспирисао само Ива Андрића да напише роман «На Дрини ћуприја», већ је и мене подстакао да размишљам ко га је направио и због чега.

Кад се дуго загледам у мост, приметим да нису сви лукови исти. Овај мост је био рушен и поново грађен. Како је неко имао срца да сруши нешто за шта су се људи трудили и где се задржала пажња људи? Просто, неке особе не разумеју шта све мост представља и зашто га треба чувати. Свако ко види мост на Дрини, схватиће да је то незаборавно искуство. Бели, камени, предивни мост који људима годинама помаже да пређу реку, помаже им да буду безбрижни и потпуно испуњени.

Лепота остаје у сећању, али овај мост, посебно, лепоту добија и наменом да се другима помогне, јер, мост на Дрини је посебан мост!

Тамара Драшкић V 3

Андријана Порубовић VII 4

Време не може уништити оно што човек створи

Оно што смо годинама градили, у шта смо улагали, за шта смо се борили, ништа не може учинити безвредним. Свесни онога што смо учинили кроз много година, не дозвољавамо да га уништи време, већ се боримо да опстане.

Било да стварамо нешто видљиво, опипљиво, што се оком може видети, или нешто као што је углед и поверење, што видимо срцем, ми у то улажемо минуте и године и баш зато, свесни тога, ценимо свој труд више него било шта друго. Како ценимо свој, треба да ценимо и туђи труд. Не смемо дозволити да се заборави с временом. Не бисмо били овде да није било некога ко се борио да ми данас будемо мирни, безбедни. На томе треба да будемо захвални. Исто тако, и ми се данас боримо да неко у будућности чује о нашој борби и не дозволи времену да нас и наш допринос уништи.

Као што мостови, зидине некадашњих градова и данас стоје и подсећају нас колико је битно да не заборавимо да само велики труд и упорност не могу бити уништени временом, тако нас и историја подсећа на оно што смо некада били и што смо сада. Не морамо зидати куле и градове, довољно је да негујемо хришћанске врлине, да градимо своју личност, да се образујемо и стичемо поверење у себе и у друге људе. Када почнемо тако мислити, неминовна је наша победа, и само тада створићемо нешто вредно. То време не може уништити.

Време не може уништити оно што човек створи. Тек онда када човек тога постане свестан, не само свог труда - то може свако, већ и туђег, схватамо да не постоји ништа што би могло уништити оно што човек створи.

*Кад нестане мене и ово мало моје свести о себи,
хтео бих да постојим - уколико је неопходно да се постоји-
бар једним делом себе као мало дневне светлости у ваздуху,
на предметима или у очима људи.* Иво Андрић

Мина Лукић VIII 1

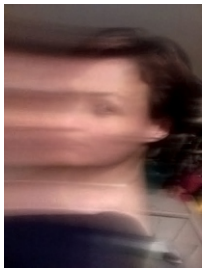

Вишеград,
Андрићград,
река Дрина,
учионица
Ива Андрића

Фотографије:
Марина Петровић,
наставник,
Брано Рудић,
наставник

Млада старица, најбоља другарица

Или о фотографији, уметности и још понечем лепом...

Размишља и записује Милица Борђевић, наставник ликовне културе у нашој школи, дипломирани фотограф.

Негде у ћошку једног локалног кафеа, код сепареа пресвучених зеленом вештачком кожом, поново смо се среле- моја најбоља другарица и ја. Она има већ близу двеста година, научници вредно раде на чувању њеног младалачког изгледа. Иако је још увек лепа као првог дана, чини ми се да је ретко ко препознаје... А упознати је значи отворити себи очи за још један свет, непојмљиво широк, у поделама и интригама, трагедијама, тежњи ка слободи и у неуморној потрази за лепотом... Свему чега се дотакла дала је посебан смисао. И данас, тако стара, а увек млада, не престаје да плени. Моја најдража - фотографија.

У поменутом кафеу, на зиду, међу рамовима различитих величина, густо стиснутих један уз други, док сваки уоквирује по неко сведочанство уметности, један рам је уоквирио и њу - прву фотографију икада снимљену. Те давне 1827. Нићефор Ниепс је на свој прозор монтирао нешто, некакву скаламерију, већини непознату, и њоме покушао да наслика слику без употребе боја и четкица, светлошћу! Слика се сама стварала преко осам часова, док је сунце прешло дуг пут с једног краја неба на други, и на забележеној слици успело да остави чак две сенке. Први фотографски процес назван је дагеротипија, по Лују Дагеру, првом човеку који је пријавио њен проналазак Француској академији наука и уметности. Према господину Ниепсу историја никада није била неправедна, одувек га је сматрала оцем фотографије, иако је први фотографски процес патентиран тек десетак година касније, након његове смрти.

Прве дагеротипије су узимале своје прве људске жртве. Сам процес се састојао у експонирању светлоосетљиве, до савршенства углачане и посребрене металне плоче. За развијање онога што је светлост насликала, користила су се испарења живе, до

Нићефор Ниепс, прва фотографија икада снимљена

тада непознатог отрова који узрокује мучну смрт, у стању сличном лудилу. Одувек су, кроз историју човечанства и науке, постојали људи који су својој страсти и великим открићима давали и свој живот. Фотографија је тражила ништа мању цену. С временом, жива је замењена јодом и процес дагеротипије постао је безбедан.

За два века фотографије, ох, много тога се променило... Фотографија је израђивана на скоро двеста различитих начина, различитих процеса, другим речима - око двеста различитих проналазака. Бележена је на папиру, металу, стаклу... Чак и на оклопу шкољке! Процеси су били и брзи и дуги, и тешки и лаки. Замислите једног ратног фотографа који у јеку битке вози запрежна кола, у њима велики фотографски апарат и читаву лабораторију за развијање онога што на бојишту направи. Процес на стакленим плочама је захтевао моментално развијање забележеног снимка, иначе од њега неће ништа остати. А да ратни фотографи нису били ти храбри, спретни људи, ни историја данас не би имала толико снимака изузетне вредности, као сведочанства времена.

Роберт Капа, *Погођени војник*

Фотографија, као и уметност, од самог настанка тежила је слободи. Било својим ангажовањем, бележећи друштвене кризе, било својом тежњом да свима буде доступна и једноставна за употребу.

Хенри Картье-Брессон, *Човек вози бицикл*

Први фотографи били су високообразовани научници, јер бављење фотографијом је захтевало изврсно познавање физике и хемије. До краја XIX века, фотографија је неправедно ускраћена женама. Тадашње друштвене околности нису дозвољавале женама да буду равноправне са мушкарцима, ни у образовању ни у понашању на јавном месту. Бити фотограф, у почетку је значило носити или вући за собом огромне камере, савијати се или чучати, пењати се на столчице, мердевине... Понашање потпуно недопустиво за тадашње жене. Крајем XIX века, чувена компанија *Кодак* направила је малу револуцију у овом већ револуционарном проналазку, понудивши на тржишту *box* камере и *roll on* филмове. Од тог момента, фотографијом је могао да се бави свако - довољно је било купити камеру са уграђеним филмом, и, након снимљеног последњег снимка, послати је поштом компанији *Кодак*. Они би убрзо послали назад развијене фотографије и нови филм у камери.

Данас, фотографијом такође може да се бави свако. Онај привид који она допушта свима који се осећају као фотографи просто држећи јефтин или скуп фотоапарат у руци, само је предворје оног света који фотографија јесте. Многи поживе век бавећи се фотографијом, а да заправо никада не оду даље од тог предворја. Она се и даље открива само знатижељнима, онима који трагају за лепотом, теже слободи, и спремни су да се до крајњих дубина упусте у њене воде, ма где их однеле.

Милица Ђорђевић, *Без назива*

Фотографија је неким била средство, неким циљ, а неким непресушан извор инспирације. Битно је истаћи да фотографија *јесте* уметност, иако је та тврдња врло често предмет полемика. Не чини је техника, као што ни сликара не чини произвођач боја којима слика. Не чини је ни вештина, као што ни сликара не чини способност да преслика стварност. Као што ученицима нижих разреда у неком тренутку престаје да буде битна вештина којом испишују слова, већ постаје важна сама мисао коју су формирали и изrekli, тако и у уметности, као и у фотографији - значење, порука и смисао, надилази вештину и технику.

Фотографија интригира и сама је себи апсурд. Иако прецизна и тачна, она не захтева прецизност и тачност. Уметност није направити савршено оштру фотографију. У XXI веку није велико умеће зауставити птицу у лету, учинити једнако оштрим зеницу њеног ока, као и најситније перо у крилу. Уметност је направити фотографију над којом се осећа и мисли, која остаје пред очима и када се очи затворе, фотографију која уноси мир или га потпуно ремети, која посматрача увлачи у себе отварајући му безброј питања. Имам небројено много својих фотографија, на којима ми се јасно види и ожиљак из детињства на левом образу. Али, имам само један аутопортрет, настао случајно, који ме потпуно описује - до пола лица јасан, од пола забележен у покрету, у свевременској, бескрајној људској потрази за својим коначним обликом, својим другим делом себе, који вечито измиче...

Милица Ђорђевић, *Без назива*

Фотографија је прва човеку приближила свемир, онима који никада у њега ни крочили нису. Прва је прецизно осликала унутрашњост људског организма, не повредивши га. Фотографија је наука која се дала на службу уметности.

Фотографија је уметност која је у исто време послужила науци.

Фотографија је лаган хоби који то никако није!

А све ово није прича о фотографији. Ово је само скица за кратак увод у једну такву причу...

Милица Ђорђевић, *Вечера за уметника и његове госте*

Урезано у несазнатљивом ткиву живота

Милан Туцовић

Десет неснимљених фотографија. Од сликара на дар

Свако настојање да се оживи прошлост по узалудности је безнадежно, као и покушај да се проникне у смисао постојања. Јосиф Бродски

Већина снимљених фотографија има значаја само да ми покаже да то што представљају управо није оно чега се сећам. Ја у школи, ја на Морави, ја са сестром и магарцем на мору... Готово да не препознајем ништа. Има фотографија које надиђу приказ који представљају, па постају оне што их зову *уметничке*. Има и оних које никада не досегну до приказа и остају безначајне. За мене су јако ретке оне које су ухватиле мирисе, боје, шуштање јесењег кукуруза, деду који води краву испод њиве и глас стрине која виче, а не види се на малој пожутелој слици. Слици снимљеној апаратом *берета* са прага моје куће.

НЕСНИМЉЕНО I

Тек покошено сено по ливадама. Пожњевена пшеница. Ветар носи некакву таблу лима и развучи најлоне. Људи затварају стоку и јуре разбежале кокоши. Страшна грмљавина, црно небо и муње које га парају (муње у готово свим текстовима парају небо). Баба Даца, готово наричући, призива утопљеника Ђурђа Сарића да води облаке брдима и сачува род у пољима. Не сме се носити метал. Трчим по ливади, праћен грмљавином, и витлам великим ножем. Дацин глас: «Бјежи у кућу, лудаче!» Падају прве крупне капи кише.

НЕСНИМЉЕНО II

Зора. Они чудесни тренуци кад се све утиша. Свет као да не дише. Ноћ се невољно повлачи и јутро трепери иза врхова Бјелошевца. До паса у води, широм отворених очију гледам пловак испод врбе. Очекујем клена и сунце. Испарава Морава. Тек изашло сунце боји пару свим нијансама розе и оранж. Мора да су једва приметне сенке биле љубичасте. У истом раму, уз тај непостојећи снимак добро би стајао још један који немам. Прошло је много година. Будим се. Испарава вода, а сунце је боји Тарнеровим бојама. Звоне јака мелодична звона. Из розе магле помаљају се куполе цркве *San Simone Piccolo*. Боже, да ли сам већ на оном свету или у Морави још увек чекам оног клена и сунце? Чујем карабињере који вичу: «Andiamo, andiamo!» Плато испред железничке станице у Венецији.

НЕСНИМЉЕНО III

Враћам се пешке из школе у Пожеги. Пролазим мочварну Сланушу. Стигавши на Дрењовину, седам на ливаду. Вадим свежањ папира са логом у заглављу: Предузеће за прераду воћа и поврћа «Будимка» (ту је

радио отац). Цртам дрвеће, бубе, траву, цветове, камење, гробље, Прилипац, Лопаш... Мислим на Леонарда. Обујмити свет. Нацртати све. Кажу да то може бити једино апстрактно. То не мирише.

НЕСНИМЉЕНО IV (Ни оком виђено)

Сам са Мициним оцем. Просим од њега своју будућу супругу. Пристаје. Уз њу има и дар за мене. Ставља на сто хрпу папира. Отварају се и на њима су дивни цртежи посути златном прашином. Цртежи које већ две деценије покушавам да нацртам. Пружа ми велики златни конопач и каже ми да вучем колико могу. Чупам однекуд коноп од злата, кида се и свом својом тежином пада преко цртежа. Из тог приказа исијава светлост. Будим се.

Међу светима

НЕСНИМЉЕНО V

Година је 1985. Јесен, негде у планинама западне Македоније. Командант даје *вољно* после дугог марша. Треба начинити логор, сачекати вече и дуго жељени сан. Лутам по околином честару тражећи згодно место да истоваримо некакве канистере и бурад. Свуда свело лишће, од јаркожуте по дрвећу до боје корозије под ногама. Испред нестваран приказ, црква од цигле и камена, разрушеног крова, већ до пола зарасла у купине и аврик. Улазим унутра. Равнодушни свеци гледају са оне стране времена. Теодор Стратилат, Свети Никола у лађи, Свети врач Козма и Дамјан. Каква ли све бића њихове очи у овој шуми вековима лече? Сунце кроз дрхтаво лишће обасјава мартитија светих. Да ли би онај мали апарат, марке *берета*, изгубљен негде у детињству, овде снимио било шта?

НЕСНИМЉЕНО VI

Низ војних, дрвених магацина на стрелишту Мауцкер. Улазим унутра. Сандуци муниције за пушку М-48, «Милан Благојевић», Лучани. Коцкасти,

Чувари сна

лепо обликовани сандуци за нишанске справе. Хрпа старих шињела одвојених за раздуживање. Хладно је и мирише товатна маст. У једном углу седе, на разваљеним столицама, заставник и три војника. Сто им је велики сандук са противтенковским минама, а на њему сардине, црни лук и бајат хлеб.

НЕСНИМЉЕНО VII

Март, 1998. Сањао сам да имам сокола. Са њим одлазим у своје село. Ноћ је испред наше куће у Горобиљу. Соко одлеће на велико брдо на коме је девет цркава. Постављене су тако што је једна, највећа, у средини, а осталих осам стоје правилно око ње. Соко слеће на највећу.

НЕСНИМЉЕНО VIII

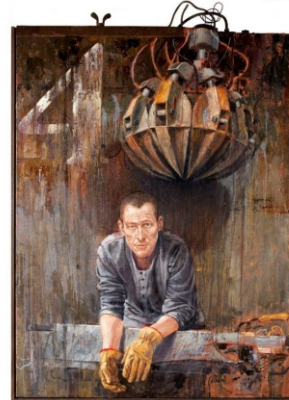
Јутро је. Журим из улице Јасмин до прве станице метроа. Стижем испред Лувра одмах после неколицине Јапанаца (они као да се рађају са фото-апаратом и неутаживом жељом да обиђу све што је одштампано у водичима). Вођен не знам чиме, убрзо се нађох сам у одајама Луја XIV, кога зваху Краљ Сунце. О раскоши је излишно говорити, може се писати читав есеј о његовом кревету, о акантусима, волутама, позлатама... Данима човек може посматрати те чудесне предмете и дивити се виртуозности многих неименованих мајстора. Видим отворен прозор кроз који улате јутарњи зраци. Доле је калдрмисано двориште. Погледавши ка истоку из те раскошне собе, сетих се своје мале сиромашне земље, сетих се хромог Вука који обија бечке прагове, сетих се да је први кревет у моје Горобиље стигао почетком XX века. Стегоше се груди.

НЕСНИМЉЕНО IX

Пут води између неколицине насумично разбацаних кућа. Са десне стране ређају се кафане, «Шопал», «Бајо», «Лојо» или већ нешто томе слично, места где се завршавају многи послови *бизнисмена* Златиборског округа. Село је Мачкат. Зауставивши се ни не знам зашто, скренусмо улево. После тридесетак метара, нађосмо се запањени испред великог каменог зда-

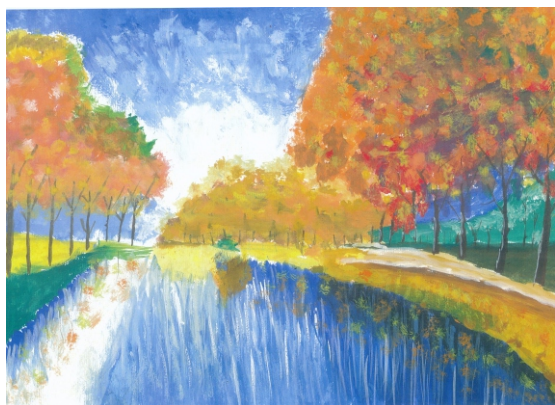
ња. Било је налик на некакав санаторијум са југа Француске, чији становници су одавно помрли. Троспратна зграда са терасама, балустерима, аркадама, волутама. На врху је кресе три куле, са које крајолик посматра, нахерена, лимена балерина. Ту и тамо, из зграде ниче свакојако биље. Унутра, у великом салону, са розетама на поду, стоји разваљена мешалица, цакови цемента и три канте битумена. Иза зграде се пружа некада давно замишљен перивој, а сада само запуштен шљивик, обрастао лишажевима. На тај никада остварен врт (можда са лавирином од шимшира) наслањају се свињарци и шупе суседних кућа. Моју нелагоду и уклетост здања појачава свест да та архитектура нема ама баш никакве везе са местом на коме се налазимо. Осетих страх при помисли да су могући паралелни светови. Мој сапутник и ја, тражећи било какво објашњење, гледасмо околу. Видесмо неку бабу у црини. Назвах јој добар дан, измењасмо неколико уобичајених реченица, те је упитих шта је ова кућа. Поче прича о проклетињи и тројици браће. О извесном Ратку који је остао ћорав јуришајући на бугарски бункер, још у Првом рату. О наводном кумству Ратковом са краљем Петром и о томе како је после онако ћорав држао некакву кантину у Сарајеву. Продавао је лицидерска срца по вашарима. Зарадивши велике паре, са браћом је започео зидање овог двора, које потраја двадесет година. Здање због свађе сви напустише и предадоше га стихији.

Баба једино није знала да ми каже одакле овакав стил, ови украси овде, међу скромним брвнарима и ружним двоводним крововима савремених кућа. Узлет ћоравог Ратка, као и сваки превисок скок, био је осуђен на суноврат. Купине, лобода и коприве прогутале сводове, розете и терасе. Последња ће пасти лимена балерина.

Аутопортрет
са
туђим лицем

НЕСНИМЉЕНО X

Сада је касна ноћ, а мени у варљиво сећање навиру стотине неснимљених фотографија, мојих и оних које угледах са Милом на овом шареном свету. Када бих имао времена и дара, могао бих да пишем о њима, чини ми се, целу ноћ и сутрашњи дан. О свему што видех, сањах и осетих, што оста неснимљено. А можда се само варам да је неснимљено, можда је заувек остало урезано у несазнатљивом ткиву живота.

Стефан Младеновић IV 3

Марија Ристовић VI 2

Ђурђија Чанчаревић VI 1

VI 3

Ивана Спасојевић VIII 3

Марко Перуничић IV 2

Алекса Крповић VIII 1

Кристина Ковачевић VIII 3

Богдан Чакаревић VIII 2

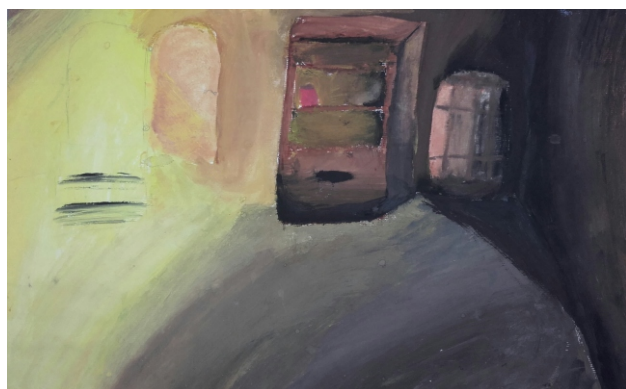
Александра Радивојевић VI 2

Милош Тановић VIII 1

Михајло Јеремић IV 3

Антоније Савић VIII 1

Јана Каранац VI 2

Александар Марковић III 2

Ива Младеновић IV 3

Кристина Курица IV 2

Марко Перуничић IV 2

Катарина Луковић III 2

Бурђија Чанчаревић VI 1

Драган Радивојевић II 4

Милица Сарић IV 3

Вукашин Весовић IV 3

Данило Крстонић IV 2

Милан Јоксовић IV 3

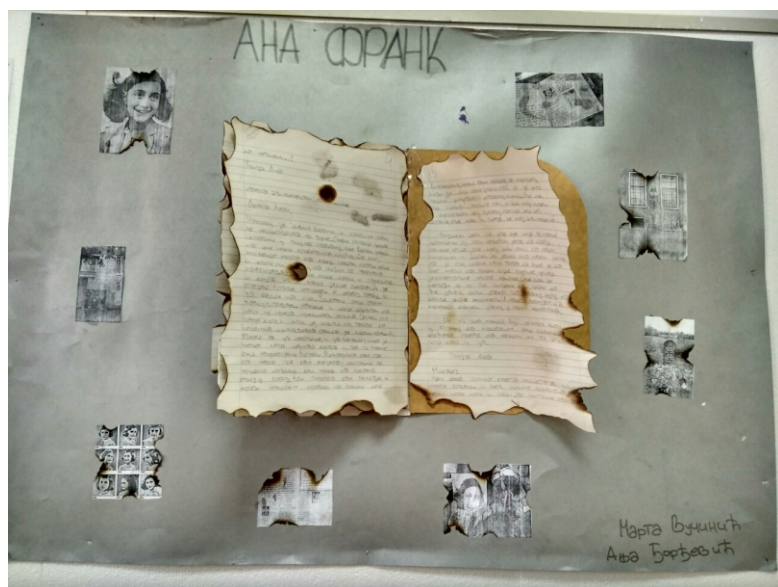
Нађа Марић IV 3

Милица Симеуновић IV 3

Лазар Милићевић II 4

Марта Вучинић, Ања Ђорђевић VII 4

Андријана Коларевић IV 2

Поглед са мог прозора

Вече је. Месечеви зраци обасјавају мој кревет и зову ме да устанем.

Седим покрај прозора и посматрам небо украшено сребрним звездама. Када спустим поглед, видим улицу осветљену лампионама. У даљини, видим тамна дворишта и редове високих стабала дрвећа. Њихове сенке се поигравају са Месечевом светлошћу. Под пригушеним светлом, видим прозоре поуте снежним прахом.

Поглед са мог прозора често ме мами. Волим да посматрам чаробну природу и размишљам о њој и о људима који су део ње.

Емилија Стоковић IV 3

Јелена Живановић VIII 1

Била сам неодлучна

Био је летњи распуст. Дан је био сунчан и веома топао. Тата ми је предложио да ме упише у школу пливања.

Отишли смо заједно на базен. Било је много деце која су хтела да науче да пливају. Ја сам прво само уплашено посматрала. Јако сам желела да научим да пливам, али ме је било страх да уђем у воду.

Мој тата ме је дуго убеђивао, а ја сам била много неодлучна и нисам знала шта радим. Тако је прошао тај дан.

Тек следећег дана сам некако одлучила да уђем у базен. Онда ми је све било лакше. Тада сам уживала са осталом децом и била сам срећна што ћу научити да пливам.

Анита Митровић II 4

Моје одељење

Моје одељење III 2 је одељење које је неописиво. Сви смо увек ту једни за друге. Ово што вам сада пишем, пишем својим срцем.

Ми се понекад посвађамо, али се на крају помиримо и као да се ништа није десило. Овакви пријатељи су ретки! Да ли сте се икада запитали какве пријатеље имате? Када идемо на рекреативну наставу, увек шетамо по собама, и када не бисмо смели! Тако смо се боље упознали. Схватили смо какве врлине и мане имамо. Причали смо и о својим страховима. Схватили смо да нико није савршен, али смо научили да волимо једни друге.

Емилија Мићовић III 2

Опис књижевног лика

Сви књижевни ликови су занимљиви, али мој омиљени је девојчица Сања из књиге Мома Капора *Сања*. Изабрала сам је због њене оданости и поштења.

Рођена је у породици на крају града Београда. Имала је дугу црну косу и није била црвена као друге бебе. Веома је необично то што се родила са лепим младежом на колону, који је био као звезда.

Поред своје физичке лепоте, има још лепши карактер. Пожртвована је и одана једном плавооком дечаку Вањи, у кога је већ дуго заљубљена. Дружелубива је и фина према другим људима, и лако стиче нова пријатељства.

Са Вањом је волела да шета и да се игра. Заједно су ишли у школу, дружили се и одрастали. Добили су прву награду за свирање клавира у четири руке у Музичкој школи «Мокрањац». Чак су у исто време добили оспиче и заушке. Заједно су учили шта је домовина, док је њихова домовина љубав. Јако су се волели и били су нераздвајни.

Од Сање сам научила да некада пријатељства из детињства могу остати трајна за цео живот.

Милица Сарић IV 3

Емилија Стоковић IV 3

Шетња кроз шуму

Шума је са себе
зелени капут свукла
и нов жути на себе навукла.

Гледам лист, трепери, вијори,
са ветром се суровим жестоко бори.

Ветар их кида на све стране,
у вртлогу носи,
и један лист је у мојој коси.

По вијугавој шумској стази
златножути тепих газим.

Тепих од лишћа сложеног свуд
по ком се чује мојих корака шум.

Ивана Мићинић VI 3

Позни јесењи дан

Позни јесењи дани су обично кишовити, магловити и облачни. Понекад су занимљиви, некад и нису.

Кишовити дани су иначе хладни и ветровити. Тада се сетим топлих сунчаних дана и желим да се врате.

Гледам кроз прозор и видим да лишћа више нема. Ускоро ће оне голе гране прекрити бели прекривач. Радујем се снегу јер је јесен тако суморна.

На игралишту нема више деце јер више нема сунца. Хладан ваздух вреба иза нас, а киша само што није. Са кровова кућа, види се да из оцака излази густ дим.

Колико ми се чини, људи излазе напоље само да би ишли на посао и ужурбано се враћају у своје топле домове. Јесен је веома тужна.

Вукашин Буквић II 3

Позни јесењи дани

Уморна јесен полако одбројава своје последње дане, а у главној улози наћи ће се зима.

Хладан ветар растерује људе са улица и децу из паркова. Игралиште иза моје зграде је пусто. Љуљашке и клацкалице биће заборављене до пролећа. Чак су и пси и мачке пронашли склоништа.

Дани су сиви и суморни. Када је магла, сунце не успева да обасја мој град. Чини ми се да су људи и животиње помало тужни.

На паркингу наш лојач Чуљо избацује пепео и прави брдо које се увек пуши. За њим иде пас Жућа и тако њих двојица иду од котларнице до брдашца неколико пута на дан. Понекад мачка лежи на том пепелу јер је ту топло. Када устане, сва је гарава.

Мени су сви дани драги, јер се ближи Нова година и биће поклона.

Вук Марковић II 3

Драган Ојданић VI 4

Сликар октобар

Јесен је златна сликарка.

Шума лепо изгледа у својој хаљини. Напољу је хладно и пада киша. Трава жути, а златно, браон, жуто и црвено лишће опада. На пијаци миришу зрели плодови јесени. Баке спремају зимницу, а деке дрва.

Марко Павловић VIII 1

Птице селице се спремају за југ. Животиње мењају длаку. Понегде се чује цвркулт птица.

Јесен је најлепше годишње доба.

Лара Маркићевић II 4

Магдалена Милојевић VII 4

Моја јунакиња - мама

Одлука је била тешка о коме бих писао овај састав. Моји брат и сестра су најбољи брат и сестра на свету, мој тата је све урадио за нас, такође и мама, али ја сам одлучио да пишем о мами.

Моја мама се зове Данијела. Њено име ми се много свиђа. Она има очи боје дрвета, има косу браон, која мирише на најзрелије и најсочније јагоде. Глас моје мајке звучи лепше од најлепше успаванке. Она има најнежније руке на свету, које обожавам када ме грле.

Мама, тата, брат, сестра и ја највише волимо да заједно гледамо неки филм.

Мама ме увек заинтересује за нешто и то буде забавно. Најбоље је када осетите мајчину љубав. Она је мој јунак зато што се поред ње осећам сигурније и зато што, и када је уморна, има времена за све нас. Она увек разуме када имам неки проблем. Храбри ме у тешким ситуацијама.

Жао ми је оне деце која нису осетили мајчину љубав. Знам да ће моја мама бити мој јунак цео живот. Ја сам јој много захвалан на томе.

Марко Прокопијевић III 2

Матеја Крстонић IV 2

Дивим се лепоти овог моста

У мом дивном селу Горобиљу има лепих мостова: мост који нам помаже да пређемо реку Мораву, дрвени мостић код воденице... Мени се овај дрвени мостић највише свиђа.

Та стара воденица налази се на месту где се прелази велики бетонски мост преко мутне Мораве. Околина тог мостића је веома лепа. Воденица непрестано меље, па се чује звук ударања точка при окретању. Свуда је зеленило: жбуње, дрвеће, ливаде; птице цвркућу, сунце греје... Не може бити лепше! Свежа бистра вода прска! Мали водопад шушти!

Једна од најважнијих улога овог моста је да помаже воденичару да дође на другу страну речице и однесе брашно у подрум. Мостић је мали и узак, али веома леп. На њему су два помало нестабилна канапа.

Тај мост није само леп, већ је он и успомена на мог деду Радојла. Заувек ће остати у мом сећању.

Матија Антовић VI 4

Марија Вучић VII 4

Тајанствена је земља суза, Египери

Постоје места на свету за које нема путоказа, ни најаве да их уопште има. Сачекају те у неочекиваном тренутку, на неочекиваном месту, отворе ти врата и уведу те у свет за који ниси знао да постоји. То је земља суза.

Пилотов пут у тајанствену земљу десио се у тренутку када се и сам налазио у тешкој ситуацији. Квар на мотору, сам у пустињи, вода на имаку, живот на ивици... Усамљеност, и физичка и емотивна. До тог тренутка, он је живео сам, без икога са ким би могао да разговара. И сам рањив, дошао је до места које, очигледно, ни сам није добро познавао, до земље суза пред којом срце нема правог одговора на питања која му се постављају. Али, одговоре дајеш, измишљаш их да би утешио некога ко не може да плива сам у мору туге. Постајеш некоме све да би му помогао да нађе пут ка излазу из тог чудноватог лавиринта. Твоје ти постаје мање битно, тражиш речи које смирују туђи бол.

Пилотова жеђ била је угашена Принчевим сузама. Постојао је Мали Принц, кога је требало утешити, и само то му је било важно. Узео га је у наручје, изговарао речи утехе о томе како цвет није у опасности, да ће му нацртати оклоп, овци брњицу...

Антоније Савић VIII 1

Знао је да је неспретан, али је знао и то да му само он може помоћи. Више није било повратка. Када видиш нечију сузу, срце другачије куца.

И неспретне речи у долини суза су спас. Нечије присуство, рука на рамену... У тајанствену земљу суза тешко се улази, али, када си у њу примљен, или када некога у њу примиш, добијеш пријатеља за цео живот.

Петар Петровић VII 2

Поглед са прозора моје школе

У улици у којој се налази моја школа има много лепих кућа прекривених снегом. Ово је главна улица у мом граду, па доста занимљивих људи пролази њом.

Зими, сав овај мраз, снег и лед у мени буде осећај некакве чежње, радозналости, или понекад мира и спокојства. Питам се како ли је птицама на четинарским гранама када посматрају зимски дан у улици Књаза Милоша. Када се загледам у тамно небо поврх ове улице, пахуље које однекуд долазе чине ми се тако хладне и загонетне.

Ипак, није све тако мирно, тихо и тајанствено. Велику буку на овом урбаном месту праве аутомобили. Лед је свуда, чак и на стаклима возила. Све ово ствара један прелеп приказ. Прозор кроз који гледам је као пролаз у други свет, а не само обично парче стакла на зиду моје школе.

Сара Милчановић VI 4

Марија Синђелић IV 1

Своје тајне поверавам ветру и птицама

Често размишљао о животу и о свим стварима које нам се дешавају. Имамо прошлост и будућност пуне тајни, оних бескрајних, које кријемо од свих. Свака наша тајна, ма колико била ружна и колико год се ми ње стидели, поседује светлост. Тајна је «бескрајан плави круг и у њему звезда».

Данас су пријатељства лажна. Сви гледају да неког повреди и да му нашkode. Ако бих неком рекла своје тајне, он би их одао другима и ја бих била повређена. Зато своје тајне поверавам ветру и птицама. Већина вас ће мислити да сам луда, али не, нисам. Само сам другачија. Ветар, коме поверим своје тајне, однеће их даље. Пропутоваће цео свет, али нико за њих неће сазнати. Сваку моју сузу ветар ће са тајном однету унедоглед. Ветар ме асоцира на љубав, бескрајност у којој морамо да напредујемо. Птице, њима одајем све оне лепе тајне. Пуне среће, радозналости, оне су детињасте и невинне. Тада сам срећна, јер птице могу моју радост да пренесу другима. Њихова слобода је и наша слобода. Слобода наше душе и нашег срца.

Птице доносе радост, срећу, љубав, а ветар односи. Ветар односи нашу тугу и тера нас да идемо напред.

Своје тајне поверавајте ветру и птицама, јер, иако не знају да причају, знају да вас саслушају. Ви ћете се испразнити и биће вам лакше. И ваша душа ће полетети до бескрајног плавог неба.

Тамара Илић VIII 4

Нина Цвијовић VIII 3

Позорница моје животне приче

Ако се добро загледамо у живот, видећемо да је то само једна огромна позорница.

Закључујем, своје улоге смо добили рођењем. Ми нисмо могли да бирамо који лик ће бити наш, али наш главни члан нас је груписао у једну заједницу коју зовемо породица.

Има доста разних ликова...На пример, од оних који се представљају својим именом и презименом, па све до оних који носе маске, лепећи сами себи етикете и понашајући се као велике и битне особе. Овде, на својој животној позорници, учимо од других. Иако је некад погрешно, а некад исправно, учимо некад на својим, а некад на туђим грешкама.

Ми се често стидимо да покажемо своје право умеће, иако смо можда бољи од других, који не баш успешно корачају. Ми често морамо да будемо на високим потпетицама, а то нам отежава улогу. Морамо често да вежбамо ход, чак и ако се уморимо, и када нам је кичма искривљена од свег терета који носимо.

Када бих морала да дам савет ономе ко тек ступа на животну позорницу, рекла бих му да међу гомилом камења не ставља у цеп сваки који му се на први поглед свиди.

Милица Крсмановић VI 1

Живот нам враћа оно што ми другима дајемо,

Иво Андрић

Шта је то живот? Живот је апстрактна ствар, често неразумљива. Живот је променљив. Људи се радују рађању, а плаше се смрти.

Због чега се плашимо? Плашимо се јер нам понестаје времена. Људи се не плаше времена, људи се плаше онога што време са собом носи. Време носи радост, рађање, тугу, смрт, патњу, бол... Шта је то смрт? Не знам. Смрт не могу да разумем, као што не могу да разумем да је свет постојао и пре него што сам се ја родила, па ће тако постојати и после моје смрти. За мене је смрт необјашњива. Зашто живимо ако ће нам се живот некада угасити? Зашто планирамо будућност ако још увек не знамо шта је то живот? Смрт не можемо описати ни као бол, ни као патњу, па ни радост. Сама реч не носи ниједно значење ни доживљај који обична реч са собом носи. Сваког дана чујемо ту реч, али према њој остајемо хладни и равнодушни. Животиње се рађају, плаше се смрти, али живе са њом, иако их она вреба иза сваког угла. Тако и људи. Плашимо је се, јер волимо. За живота се трудимо да волимо и будемо вољени. Током живота, ми се рађамо, смејемо, плачемо, растемо, старимо, а онда и умиремо. Али, пре свега, током живота се сећамо, дајемо другима, опраштамо, волимо... Људи никада не дају, јер њима то одговара. Бити човек је давати другима, а не тражити ништа заузврат. Најчешће људи пружају љубав. Лако је завоleti, а тешко престати воleti. Љубав је најлепше и најискреније осећање током наших живота. Волимо јер нас љубав обузима. Човек који не воли више није човек. Да бисмо волели, морамо се одрећи многих ствари и предати се љубави. Због љубави плачемо, због ње се радујемо, али најтеже је то што љубав често може заболети, више него ишта друго. Због чежње и боли коју љубав може да нанесе, људи се често плаше да заволе, али нечему таквом се не може одупрети. Да бисмо некеме пружили љубав, прво морамо воleti себе. Тешко је воleti себе када знате своје мане и грешке, али када сте њих свесни, умете опростити другима. Љубав је и праштање. Човек си онолико колико умеш другом опростити. Праштање је велико. То је један чин који нас води у боље сутра. Колико другима опростимо, толико ће нама бити опроштено. Свакога дана трудим се да својим осмехом улепшам некеме дан. Тај осмех ми људи увек узвраћају, без обзира на проблеме које у себи носе. Зато се трудим да осмехом учиним да људи, као и ја, забораве на проблеме и развеселе се бар на делић секунде. Осмех је оно што вам притајено говори да ништа није црно или бело, људи нису ни зли ни добри. Нико није савршен. То ме води да не потонем. Некад се гушим од грехова, тада само легнем, загледам се у плафон и покушавам себи да олакшам сузама, које ме мало умире, а онда и устанем, снажним кораком идем напред, не препуштам се таме. Људи умиру зато што се удаве у својим гресима, зато што им душа отежа. Живот траје онолико колико пружамо другима. Не пружајте људима зло, то зло ће вам се у истој мери вратити. Живите, радујте се туђем рађању, дарујте људима осмех и срећу, продужите живот себи, а и другима, јер је препун боја и различитости.

Током живота, трудимо се само да волимо, никада никога не треба мрзети. Воleti себе значи воleti друге и због те љубави живот је леп. Живот нам враћа оно што ми другима дајемо.

Нина Цвијовић VIII 3

Како израстамо у људе

Родитељи често кажу: «Како брзо расту!» Јесте, често се чини да је тако.

Одрастамо, мењамо се, и то чак некад и не примећујемо, можда због тога што се чини да је тренутак у ком живимо нешто што се неће променити и што ће остати ту. Сви видимо да се људи око нас мењају и да неке људе више и не познајемо. Могуће је да неке нисмо ни познавали. Када растемо, расту и наша интересовања, мењамо мишљења, упознајемо нове људе и покушавамо да пронађемо један одређен пут којим ћемо наставити да ходамо. Трудимо се да пронађемо себе, да видимо себе негде на неком месту коме припадамо. Страх сваког човека јесте да остане сам, да не припада нигде и онда заврши на лошем путу, где на крају не зна ко је и шта је, јер најгоре што човек може изгубити је самог себе. Битно је да имамо људе око себе, оне људе који знају зашто стоје ту и који су чврсто одлучили да остану ту.

Све што више одрастамо, то више упознајемо овај свет, ове људе, али можда се чини да их никада нећемо упознати. Растемо у људе. Трудимо се да будемо оно што јесмо, и да на крају будемо неко за кога кажу да је стварно човек.

Александра Филиповић VIII 1

Сећања често боле

Помислих да сам све заборавила, зелене очи и тај глас, али изгледа да је бол тек почео. Изгледа да су сећања као ожиљци, заувек остају у нама.

Кроз живот, трудимо се да памтимо оно лепо. Иза мене стоји једно срећно детињство, али, како време пролази и како одрастамо, свако осећа неки бол, па и ја. Одрасли мисле да имају велике проблеме, рачуне и обавезе, наши су за њих ситница. Заправо, нико не зна колико закључаних осећања постоји у мени. Сетим се често да ме је неко повредио, да је ножем писао по мом срцу, а сада је то срце закопчано и обавијено тешким ланцима. Једна реч од шест слова носи толико суза и бола у себи и толико је јака да има моћ да избрише све оно лепо. Људи и осећања су објашњиви појмови, као бурно море и на њему чамац. Када осећања постану јача, људи одлазе и тону у сећања, у мало и чисто срце, као чамац у дубоко тамно море. Овај лист трпи бол који је бачен по њему, али неки људи не. Сећам се загрљаја и осмеха, зелених блиставих очију, али се највише сећам тихих корака и драге особе која је напустила мој живот. Некада су сузе радоснице испуњавале око и правиле искрице у њему, а сада низ образ лију слане тешке сузе, стежу као ланци моје срце. Зашто нас сећања гуше? Зар не би било лепо да нам у глави буду само пријатни моменти? Ваљда нас та тежина припрема за даљи живот и јача наш карактер. Срце, када доста пати, постаје грубо, храпаво и хладно. После туге, коју носимо због тих сећања, гу-

бимо поверење и у нама више нема нежности, постајемо хладни.

Време избрише доста ствари са срца, али наш разум не дозвољава да све оде. Ожиљке не можемо тако лако уклонити.

Магдалена Андрић VIII 1

Дуња Смиљанић VIII 2

На обали реке

Када мислим на реке, у сећању ми искрсавају не оне у којима сам највише пливала, ронила, него оне које су највише занеле моју пажњу и дух.

Мали Рзав, где сам као мања седела на великом камењу, уз реку, играла се и замишљала ко је све ту био пре ко зна колико година, векова... У сећању ми остаје велики, стари камен обрастао маховином, где сам проводила највише времена, седећи и само гледајући ток реке и замишљајући куда све то она води, до ког чудноватог места, јер можда тамо никад нисам била. Блиставост те реке ми је увек одузимала дах. Одавно тамо нисам била, али волела бих, јер ко зна, можда се нешто изменило и променило.

Највише сам волела да пуштам свакојаке бродиче, од оних најмањих и најобичнијих до оних већих, које сам умела најлепше да украсим. Валови су их носили у непознатом правцу. Гледала сам замишљено куда их вода носи, све док не би зашли и изгубили се. Сунчеви зраци улепшавали су ток реке. Била сам тада веома срећна и ретко шта је могло покварити тај сјај.

«Чаролија је веровање у себе. Уколико у томе успеш, онда ћеш моћи да оствариш све што зажелиш.» Јохан Волфганг Гете

Нада Бијељић VI 2

Николина Дабић VI 4

Литерарна секција, у којој наставница српског језика Љиљана Јовановић окупља љубитеље читања, писања и разговора о делима уметности лепе речи, почела је прошле школске године да учествује и на Читалачком маратону. Чланови секције читали су изабране романе са занимљивим темама, разговарали о њима, записивали своје утиске, тумачили вредности романа, илустровани... дружили се... уживали... Свакако, учили на овај занимљив начин о свету и о људима! Јер, зар треба на то и подсећати, књиге нас много чему у животу уче.

-Ова књига (*Када су се други пут развели моји родитељи*) на мене је оставила веома јак утисак, иако ми можда није међу омиљенима. Мислим да ми се највише видео крај, а то је када су се Анины родитељи помирили. Посебно сам импресионирана Анином амбициозношћу и трудом, а то се све провлачи кроз читав роман, док ми се несклад и непријатељски односи у Аниној породици баш и нису свидели.

Милица Вучићевић VII 3

-*Необични ђаци* су готово исти као моји другари враголани. Док сам читала књигу, схватила сам да имамо наставнике који умеју да нас саслушају и истолеришу оно што можда ни ми сами не бисмо толерисали.

Магдалена Милојевић VII 4

-Књига *Блогерка* ми је омогућила да се поистоветим са главном јунакињом, да проживим бриге и патње главне јунакиње и да схватим у чему је смисао живљења. У томе ми је помогла њена тетка, која је невероватан лик.

-Књига *Ја, Алексија* ми се највише допала јер нас учи да прихватамо промене у животу, колико год то тешко било.

Марта Весовић VIII 1

Мина Лукић VIII 1

-Схватила сам у књизи *Блогерка* шта значи када кућа пусти корење. Колико је то битно! Сетила сам се и Малог Принца и дрвета баобаб, колико је битно неговати и уређивати свој простор, не дозволити да семе зла завалада планетом.

Милица Вучићевић VII 3

-Ово је моја омиљена књига (*Необични ђаци*). Много ми се свидела због креативног писца. Чувено одељење са знаком узвика веома ме подсећа на моје одељење. Као што су *необични ђаци* спремни на све, тако смо и ми способни да оно што наставницима делује немогуће, починимо.

-Књига подстиче ученике да на својствен начин обрате пажњу на своју унутрашњост, да схвате шта им је стварно важно у животу, са ким могу да ћуте, има ли икакве логике у љубави, како се чува оно у шта се верује...

Она наводи ученике на закључке шта је то најважније у животу, за шта се треба борити и како. Колико је битно само не одустајати, самим тим смо сигурни победници.

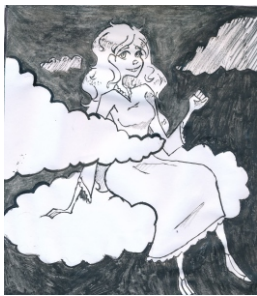
Сложили смо се да морамо остати мирни ако је задиривање наметљиваца, које понекад у животу срећемо, упорно, и само вербално им се можемо супротставити. Схватили смо зашто никада не смемо дозволити да нам викенди буду досадне приче.

Научили смо како да се, када одрастемо, понашамо као свемир, а не као његов део. Разговарали смо о томе колико је битно да у породици влада здрава атмосфера и позитивна клима. Схватили смо како се треба понашати.

Деци треба указати поверење како би показали колико могу бити одговорни и способни за многе велике ствари у животу.

Дуња Брашанац VII 4

Наставница Љиља

Аниме...

29

Једна од безброј могућности да се види свет

Дуња Смиљанић

What is anime?

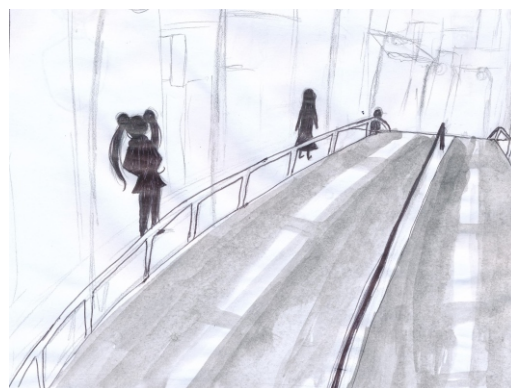
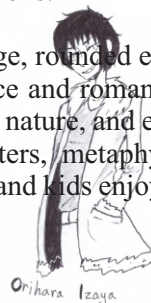
An anime is a cartoon made in Japan in which the graphics and the art are completely different from other cartoons. Just like how the Harry Potter movies are based on books, there are some anime based on manga, Japanese comic books.

Nearly all manga and anime feature characters with large, rounded eyes, and they cover a wide range of genres, from action- adventure to science and romance. The stories often feature aspects of Japanese culture, such as martial arts, nature, and early Japanese art and history. They also can feature strong female characters, metaphysical events, and a Godzilla- like monster. The stories are often serialized, and kids enjoy waiting for the next installment.

Are there life lessons within the anime?

There are always life lessons within an episode or a series. Whatever you are into, there is an anime for everything and for both young and old.

Шта су аниме?

Аниме су цртани филм настао у Јапану у коме су графика и ликовни израз потпуно другачији од других цртаних филмова. Као што су филмови о Харију Потеру засновани на књигама, тако су и неке аниме засноване на мангама, јапанским стриповима.

Скоро све ликове манга и аниме карактеришу крупне округле очи, док тематика покрива различите жанрове, од акционо - авантуристичких до научно - фантастичних и романтичних. Приче често говоре о јапанској култури, као што су борилачке вештине, природа, рана јапанска уметност и историја. Такође, приказују јаке женске карактере, метафизичке догађаје и чудовишта налик Годзили. Приче се често налазе у серијама, а деца жељно ишчекују сваку нову епизоду.

Да ли аниме садрже неке поуке о животу?

У свакој епизоди или серији постоје животне поуке. Каква год да су нечија интересовања, постоје аниме за сваког, и за младе и за старије.

Дуња Смиљанић VIII 2,
уз подршку наставнице енглеског језика
Драгане Прокопијевић Кандић

Млади математичари наше школе

Највиши облик мисли је у математици, рекао је Платон веома давно. Улогу ове науке у развоју цивилизације схватамо сви, а, када се замислимо над њом у школи, увиђамо њен огроман задатак и значај у одрастању, васпитању и животу. Недвосмислено, она ствара радне навике, вежба издржљивост, стрпљење и неодустајање, као и прилагодљивост, тиме што учи прихватање бољег решења, и у задацима и у животу. Јача карактер, развија логику и умеће размишљања, континуираног и систематичног. То знају и учитељи и наставници математике у нашој школи, а тиме и велики број наших ученика. Отуда оволики број учесника на такмичењима, често веома успешних.

На такмичењу *Мислиша* школске 2017/ 2018. године учествовало је 208 ученика наше школе!

Награђени су: Урош Васиљевић (учитељица Биљана Јанковић) - 2. награда; Милица Сарић (учитељица Славенка Митровић), Срећко Чанчаревић (учитељица Гордана Марковић), Вељко Мићовић (наставница Александра Весовић), Јанко Стокић (наставница Анђелка Миловановић) и Милош Ракић (наставник Градимир Грујичић) - 3. награда.

Похваљени су: Владана Механџић и Јанко Новаковић (учитељица Драгица Штуловић), Данило Крстонић и Матеја Крстонић (учитељица Биљана Јанковић), Коста Стаматовић (наставница Александра Весовић) и Нина Цвијовић (наставница Анђелка Миловановић).

Зашто волиш математику?

Вељко Мићовић VI 1: Волим да решавам задатке и занимљиво ми је док то радим.

Јанко Стокић VIII 3: Математика је једна од наука која не мора да се учи, већ се ствари логички закључују.

Колико времена ти је требало да се припремиш за такмичење из математике?

Милош Ракић: Сваки дан се припремам, сваки дан радим неки задатак.

Нина Цвијовић VIII 3: Није много, али сам задовољна својим резултатима.

Вељко: Није много. Скоро уопште се нисам припремао.

Јанко: Ја сам се за сва такмичења припремао један сат дневно.

Да ли је било тешко? Какви су били задаци?

Јанко: Задаци нису били тешки, али је требало да се уради више. Урадио сам релативно добро.

Вељко: Били су веома лаки. Добро сам урадио.

Да ли си задовољан/-на својим резултатима?

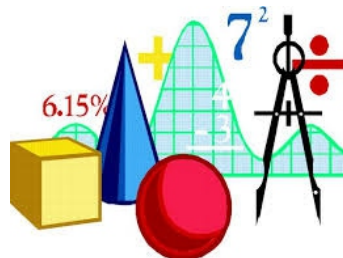
Нина: Веома сам задовољна, постигла сам добар успех.

Јанко: Нисам сасвим, пошто знам да сам могао боље све да урадим.

Вељко: Задовољан сам.

Милош: Ја сам својим резултатима веома задовољан, јер сам у сваком разреду барем неки резултат добар имао.

На Окружно такмичење из математике школске 2017/ 2018. године пласирали су се следећи ученици: Срећко Чанчаревић (учитељица Гордана Марковић), Матеја Крстонић, Слободан Стокић и Урош Васиљевић (учитељица Биљана Јанковић), Нађа Марић и Милица Сарић (учитељица Славенка Митровић).

Имаш ли неке циљеве када је математика у питању, на пример, да студираш математику, да будеш професор математике?

Нина: Можда, али не верујем да ћу бити професор математике.

Вељко: Желим да будем што бољи на такмичењима из математике, а можда и да студирам математику.

Јанко: Немам неку амбицију да радим у школи, али могао бих да студирам математику.

Милош: Немам циљ да будем баш професор математике, али ћу сигурно радити неки посао у коме има математике. Интересује ме рачунарство и информатика.

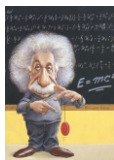
Јелена Марковић,
Маријана Миловановић VII 3

Природа је огромна књига у којој је написана наука. Она је стално отворена пред нашим очима, али је човек не може разумети уколико претходно не научи језик и слова којим је написана. А написана је она језиком математике.

Галилео Галилеј

Дан проналазача

Међународни Дан проналазача у Европи се обележава 9. новембра. И наша школа је у Европи! :)

Овог дана, ојачавамо веру у сопствене проналазачке идеје. Подсећамо се на давно заборављене проналазаче, који су побољшали наш свакодневни живот. Окупљамо блиставе умове наше школе и позивамо их на заједнички иновативни рад на путу у лепшу будућност.

Физика и хемија су на том путу веома важне, а наставнице Гордана Николић и Зорица Боловић увек су ту ради помоћи и подршке.

Деца су природно научници.

Алан Алда

Бука

На сваком часу наставник кука,
у нашој учионици увек је бука.

Од галаме глава заболи и нас,
а још је већа кад заврши се час.

Кад правимо галаму од 70 децибела,
наша учионица тресе се цела.

Бука је штетна за слух наш,
док вичеш, треба и то да знаш.

Научимо да причамо тише,
да нас глава не боли више.

Зорана Петровић VI4

Посета
Фестивалу
науке,

1. децембар 2018. год.

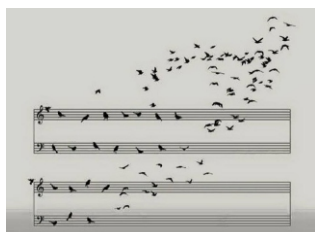

Светски дан уметности обележава се 15. априла. Организује се у част великог уметника Леонарда да Винчија, који је рођен на овај дан 1452. године.

Ове године, Светски дан уметности обележен је и у Основној школи «Емилија Остојић». Реализовано је више активности: музичко- поетско вече, онлајн квиз о уметности на сајту наше школе, изложба ликовних радова наставника Војислава Недељковића, конкурс за избор химне наше школе.

У петак 13.4.2018. године у Градској галерији у Пожеги приређено је Музичко- поетско вече. Учесници музичког дела програма били су ученици, наставници и родитељи ученика наше школе. Поетски део вечери реализовале су Светлана Полић, наставница историје, и Татјана Ракић, учитељица.

Учитељице Лепа Милић и Весна Петровић с поносом истичу да се у нашој школи родила нова манифестација, која може прерасти у традицију.

Посетиоци су уживали у разноврсном програму:

Хор- *Изнад дуге, Ђурђевдан;*

Милица Малопарац, Матеја Лаловић (клавир)- *Цесарица*, Оливер Драгојевић;

Нађа Јовановић (гитара) и Младен Јовановић (флаута)- *У ливади под јасеном, Киша пада, Ода радости и Песма пирата;*

Милица Петровић, Матеја Ристановић (гитара)- *Не волиш је, знам*, Марија Шерифовић;

Татјана Пантелић и Анастасија Стевановић, Матеја Ристановић (гитара)- *Love yourself, Justin Bieber;*

Милица Вучићевић (клавир)- *За Елизу*, Бетовен;

Петар Петровић (саксофон)- *Пепељуга;*

Андријана Поповић (виолина)- *Тужна песма*, Шостакович;

Наставница Ивона Даниловић (флаута)-

Сарабанда за соло флауту, Бах;

Нина Цвијовић и Вања Чоловић, наставница

Ивона Даниловић (клавир)- *Шушти, шушти бамбусов лист*, песма из Јапана, *Тихо, ноћи, моје злато спава*, *Не плачи, мати Марија*, народна песма руских козака;

Слободан Петровић (гитара)- *Greensleeves, Blackmore's Night, Diferent Dreams, Oscar Benton;*

Наставница Светлана Полић- избор поезије;

учитељица Татјана Ракић- избор прозе; Снежана Маринковић- избор поезије, читала Милица Вучићевић.

Водитељи програма: Јана Савовић и Никола Пејовић.

Вршњачки тим

33

Ово је трећа школска година како у нашој школи постоји и ради Вршњачки тим. Чланови Вршњачког тима су по два представника из одељења VII и VIII разреда. Они су комуникативни, креативни, воле тимски рад, спремни су да спрече насиље, као и да помогну у решавању конфликта међу ученицима и у својим и у другим одељењима.

Циљ рада Вршњачког тима је ангажовање у реализацији садржаја који се односе на превенцију дискриминације и насиља, превенцију употребе психоактивних супстанци, професионално информисање итд.

Током ове школске године, чланови Вршњачког тима обележили су Дан толеранције (разговором и анкетирањем ученика млађих разреда, презентовањем адекватног видео- садржаја са темом толеранције, постављањем паноа са порукама ученика), Светски дан детета (уређивањем паноа о правима

детета), посредовали су у решавању сукоба међу појединим ученицима, помогли у реализацији радионице *Шта када ме неко наговара на оно што не желим* (из програма превенције употребе психоактивних супстанци) у одељењима VII и VIII разреда. Поједини чланови Вршњачког тима били су у улози истраживача, анкетирајући ученике о облицима дискриминације и насиља у школи (од IV до VIII разреда).

Током школске године, Вршњачки тим реализоваће и остале планиране активности, које ће допринети квалитетном раду школе.

Чланови Вршњачког тима су:

VII 1 Ђурђина Ивановић и Богдан Гордић,
VII 2 Николина Ђоновић и Филип Јанковић,
VII 3 Андријана Мандић и Никола Ковачевић,
VII 4 Алекса Думањић и Светозар Ристановић,
VIII 1 Магдалена Андрић и Вељко Микић,
VIII 2 Сара Арбутина и Наташа Митровић,
VIII 3 Милица Матијевић и Теодора Ђурић,
VIII 4 Јана Савовић и Ива Јеличић.

Координатори Вршњачког тима
Милица Тошић Рудић, психолог и
Мирјана Попадић, педагог

А шта нам раде најмлађи ђаци? :))) 1 3

Посета Расадику

Семенски центар

Јесењи крос - Милица Николић 3.место

Одмор на Тргу :))

Изложба сликовница Чигра

Позоришна представа Грозни Гаши и времеплов

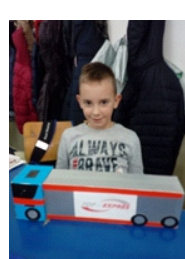
Посета изложби Душан Радовић

Дуња

Марија

Богдан

Ана

Припремио:
учитељ
Александар
Павловић

Милош Тановић VIII 1

Читали сте приповетке «Вањка» А. П. Чехова и «Богојављенска ноћ» С. Ђоровића? Да ли бисте желели да читате и њихов наставак? Пожелела је то и **Николина Ђоновић**, ученица VII 2, а онда је своју жељу себи испунила. Наставила је чаролију, још мало је размакла границе светова ових књижевних дела. Уживајте и ви.

Богојављенска ноћ

...Зора је већ сванула када се пробудио. Не сећајући се шта се догодило, погледао је око себе и видео своју мајку како спрема доручак. Са надом да га је бог послушао, малени дечак испуњеног срца полетео је мајци у загрљај. Седајући за сто, дечак је видео своје омиљено јело у тањиру. Дечак није памтио када је окусио нешто тако лепо, што га је испуњавало и тиме што му је мати оздравила. После јела, дечак је већ био у мамином крилу и слушао своју омиљену песму, док га је она чешљала:

Божјић, Божјић бата...

Песму су већ отпевали два- три пута и није им досадила. Певали су све веселије и веселије. Тако су провели цео дан смејући се и певајући. Пред спавање, дечак је пошао да пољуби своју мајку, а она га је упитала:

- Пиле моје, обећаваш ли да ћеш остати добар у школи?
- Обећавам- рече дечак одлучно, а мати његова настави:
- Обећаваш ли да ћеш постати добар човек?- упита, док су јој се очи пуниле сузама.
- Обећавам, мати моја- одговори дечак не схватајући овај разговор.
- Обећаваш ли да нећеш плакати за твојом мати?- упита не могавши сакрити сузе.
- Обећавам, али зашто ме све то питаш и зашто плачеш?
- Онако питам, а плачем од среће што имам тако златно дете- одговори она, плачући све више.
- Немој, мати, молим те, да плачеш због мене, не стоји ти- рече дечак полако бришући мајчине сузе.

Потом су причали о нечем другом.

После загрљаја и пољубаца, легли су на спавање.

Сутрадан, када се дечак пробудио, видео је своју мајку. На лицу јој је било тихо и бескрајно блаженство, благи осмех, а очи су јој биле затворене. Једна суза му је клизила низ образе, али ју је одмах обрисао. Узео јој је руку, полако је пољубио и рекао:

- Нећу те никада заборавити.

Вањка

...Сутрадан, поштар узе сва писма из сандучета и крену да их разноси. Ишао је од куће до куће, звонио и куцао на врата, поздрављао и настављао даље. Доста касније, мислећи да је завршио, истресе торбу да провери да ли има још које писмо, и испаде још једно и паде на земљу. Поштар подиже писмо са земље и прочита:

Деди у село. Константину Макаричу

Пошто није знао ниједног Константина Макарича, поштар крену у кафану са надом да ће сазнати. Наручи једно пиво, али неспретни конобар Вукан просу пиво по столу и писму које је на столу лежало. Мастило се размазало, и било је жао и поштару и конобару:

- Извини, Васја, нисам хтео! Ја и моја проклета неспретност- последње речи рече тихо себи, али га је Васја чуо и рекао му охрабрујући га:

- Сигуран сам да то ниси урадио намерно.

Конобар одахну са олакшањем,

али још увек са кривицом. Није био сигуран да ли треба да се меша:

- Ко ме је било послато?

Поштар подиже поглед са писма које је пажљиво брисао, и одговори:

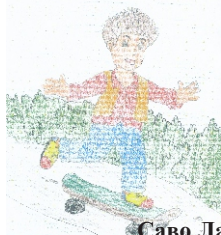
- Неком Константину Макаричу. Знаш ли га?- упита са надом.
- Како да не! Тај ти је велика бена, али великог срца!- одговори конобар, сад већ срећан.
- Где живи? Да му однесем писмо.
- Како ћеш тако мокро?- упита конобар несигурно.
- Само ми дај адресу и не брини- рече Васја задовољно.

Сутрадан, стигавши на речену адресу, поштар покуца на једна старинска врата. После неколико тренутака, на вратима се појави осмехнута једна пунија жена:

- Добар дан! Како вам могу помоћи?- упита срдечно.
- Да ли овде живи Константин Макарич?
- Да- потврди жена.
- Можете ли му предати ово писмо? Извините му се у моје име што је скоро сасвим уништено.

Отварајући писмо, старији декица са осмехнутим лицем тешко је могао било шта да прочита на њему осим имена пошљаоца. Знао је да му Вањка не би без неке велике муке писао. Стегло му се око срца, док му је једна суза полако клизила низ изборано лице.

- Од кога је?- упита пажљиво жена.
- Од мог Вањке!

Саво Лазаревић IV 2

Волите ли уметност?

Омиљено уметничко дело:

Мона Лиза (Тамара, Коста, Софија Вучићевић, Виктор, Јована Павловић), фреска *Бели анђео* (Маша Крејовић), *Врисак* (Никола), *Млекарица* (наст. Соња)...

Омиљени уметник: Леонардо

да Винчи (Тамара, Маша Крејовић, Никола, Виктор), *Пикасо* (Коста, Јована Павловић), *Микеланђело* (Софија Вучићевић), *Ван Гог* (Урош), *Радомир Михајловић Точак* (наст. Брано), *Вермер* (наст. Соња)...

Маријана, Катарина

Навике, потребе...

Омиљени спорт: фудбал

(Драган, Коста, Стефан, Невена, Михаило, Виктор, Урош Павловић, Немања Чаус, Иван Вајовић, Богдан Вујовић), *кошарка* (Маша Бојат, Урош, Никола, Катарина, наст. Брано), *одбојка* (Тамара, Ива, Софија), *пливање* (наст. Соња, наст. Данијела Перишић), *стони тенис* (Алекса), *скијање* (Душан Бошковић)...

Омиљена храна: пица (Урош,

Стефан, Михаило, Немања Чаус, Иван Вајовић), *воће/ воћна салата* (Маша Крејовић, Невена, Софија, наст. Соња), *сладолед* (Тамара, Ива), *шпагете* (Урош Павловић, Душан Бошковић), *хамбургер* (Алекса), *качамак* (Драган), *чоколада* (Маша Бојат), *ћевани* (Коста), *тортиља* (Виктор), *слатки палачинак* (Катарина), *слани палачинак* (Богдан Вујовић), *пилетина* (наст. Данијела), *све што је слатко* (наст. Брано).

Омиљена музика?

Највише волите **поп** музику (7), **рок** (5), **цез** (2), **реп** (2), **класичну** (1).

Најчешће помињете **извођаче**: *Рибљу чорбу*, *Селену Гомез*, *One direction*, *Ерика Клептона*, *Марију Шерифовић*, *Мерлин*, *Неверне бебе*...

Најчешће помињете **песме**: *Кад ходаш*, *Taki Taki*, *Право време*, *Tears in Heaven*...

Маша Бојат, Урош

Тодор Милутиновић IV 3

Сва места ваших снова...

Омиљено место на планети:

море (Урош/ због пливања и сунчања, Софија/ опуштајуће је, Никола/ јер воли тамо да буде, Маријана/ лепо је и топло, Маша Бојат/ воли тамо да иде), **Грчка** (наст. Данијела/ омиљена држава, Нађа/ воли пешчане плаже), **Црна Гора** (Лука Богдановић/ тамо му живи тетка), **Хаваји** (Андрија Боловић/ тамо је лепо), **Монт Еверест** (Синиша Радичевић/ јер воли планине), **фудбалски стадион** (Михаило/ фудбал му је омиљени спорт), **Пожега/ моја кућа** (Ива, Виктор/ зато што ту живи, Драган/ зато што воли да буде у њој), **школа** (Тамара/ зато што ту учи и игра се), **Рим** (Маша Крејовић/ свиђа јој се), **Египат** (Катарина/ има много плажа), **Лондон** (Лука Јездовић/ желео би тамо да живи), **Колумбија** (Коста/ због природе), **Париз** (Матија/ леп је), **Соко Бања** (Богдан Лијескић/ лепо је), **испред мог компјутера** (Душан/ воли да игра игрице)...

Читате ли? :))

Омиљене књиге: *Хајдуци* (Лука Јездовић, Софија Вучићевић, Нађа), *Хари Потер* (Виктор, Стефан), *Церонимо Стилтон* (Маша Крејовић, Михаило), *Робинсон Крузо* (Алекса, Маша Бојат), *Бела грива* (Маријана), *Нарнија* (Катарина), *Том Сојер* (Коста), *Орлови рано лете* (Јана Ђорђевић), *Алиса у земљи чуда* (Анастасија Чавлин), *Минотавр* (Никола), *Мали Принц* (Матија), *Браћа Карамазови* (наст. Данијела Перишић), *Време смрти* (наст. Брано)...

Ива, Тамара

Омиљени наставни предмети

Физичко васпитање (Виктор, Лука Богдановић, Михаило, Катарина, Иван Вајовић, Маша Бојат, Анђела, Јован Ристовић), **биологија** (Маша Крејовић, Тамара, Синиша Радичевић, Коста), **техника и технологија** (Лука Јездовић, Алекса), **српски језик и књижевност** (Ива, Урош), **ликовна култура** (Марко Митровић, Николина Марковић), **географија** (Стефан), **информатика** (Дејан Станић), **шпански језик** (Урош Шкорић).

Бојан, Матија

Да нам школа буде лепша...

Скратио би часове на 15 минута (Алекса). Продужио би часове за 5 минута (Никола). Желео би још један час географије недељно (Стефан). Да се у школу не иде радним данима, само викендом (Коста). Да се на часовима физичког не ради гимнастика, већ само спортови (Маша Бојат). Треба да се промене правила (Михаило). Ученици морају да промене своје понашање, па тек онда школу (Ива). Уместо бетона, треба трава да буде у дворишту (Виктор). Треба да направе простор за јело и дружење (Урош). Школа треба да направи парк за ученике (Маријана).

Маша Крејовић

Смешак, молим!

«Бисери» са наших часова

Милош Војиновић је знао да ће му једно чудовиште са три главе звано Балачко војвода направити сачекушу, али, и њега је победио! 🤔

Једна од порука бајке «Златна јабука и девет пауница»: Не треба да терамо паунице са дрвета златних јабука, јер ће нам паунице можда некад требати.

Аутобиографија је биографија једних кола. 🤔

Хајдуци су били веома храбри људи који су храбро бежали пред Турцима. 🤔

Ива Вукојичић IV 4

Нађа Сарван I

Дан здраве хране

Лена Марјановић I 2

Дан 16. новембар је Дан здраве хране. Већ традиционално, ученици млађих разреда наше школе, са својим учитељима, овог дана организују изложбу здраве хране у просторијама школе. Обавезно ћемо поменути и подршку коју су наши млађи ђаци имали код куће, јер ништа не би изгледало овако раскошно и богато без вредних и умешних руку њихових мајки и бака.

Да ли ове експонате појести, играти се са њима или их посматрати?

Предлажемо све то, али редоследом обрнутим од поменутог. Потпуно задовољство постиже се ако у храни учествују сва чула... Добро, без чула слуха! :))

И ове школске године ученици ОШ «Емилија Остојић» учествовали су на Олимпијским спортским играма школске омладине Србије у стоном тенису.

Мушка екипа је у екипној и појединачној конкуренцији освојила прво место, и, као победници на општинском такмичењу, пласирали су се на Окружно такмичење. Одлуком Министарства просвете и Савеза за школски спорт, нашој школи је намењено да буде домаћин Окружног такмичења.

Окружно такмичење одржано је 23.10.2018. године. Као домаћини, од координатора за школски спорт добили смо само похвале, а, што је најбитније, мушка екипа је потврдила изузетан квалитет освојивши прво место у екипној конкуренцији. Као такви, пласирали су се на највиши ранг школског спортског такмичења, на Републичко такмичење.

Мушка екипа, у саставу Алекса Думањић VII 4, Вања Авдић VII 1 и Никола Павловић VII 4, са својим наставником Момчилом Гудурићем, били су у Петровцу на Млави 31.10.2018. године, где је одржано Републичко такмичење у стоном тенису.

Момчило Гудурић, наставник

Доживи Дивчибаре

Другу годину заредом, ученици четвртог разреда наше школе учествују у манифестацији *Доживи Дивчибаре*. Циљ манифестације је упознавање деце са биљним и животињским светом ове висоравни. Кроз креативне едукативне радионице, деца изграђују позитиван однос према флори и фауни Дивчибара.

Спортске активности, које су имале такмичарски карактер, а за које нисмо знали, завршене су одличним другим местом. Добили смо награде: CD- плејер, пехар и диплому.

Иначе, Дивчибаре су још давно, 17. маја 1932. године, проглашене за климатско лечилиште. На манифестацији су учествовала деца из околних градова.

Наташа Радосављевић, учитељица

Разгледница из Соко Бање

Белешке са рекреативне наставе, пролећа 2018. године

Припремила:
учитељица Наташа Радосављевић

У основној школи у Рогама је 6. новембра одржано традиционално *Прело*. Овог пута, било је посвећено стогодишњици завршетка Првог светског рата, под слоганом *Где цвета лимун жут*.

Данима су ученици, уз помоћ учитељице и наставника, припремали песме, рецитације, драматизације да би овај дан био што богатији и занимљивији. Направљена је занимљива сценографија, за коју је највише био задужен наставник Срђан Милованчевић. Наше мајке и баке побринуле су се да буде довољно хране, тако да су после приредбе гости уживали у традиционалној гозби.

Овој приредби присуствовао је велики број гостију. У програму су учествовала и деца из Горње Добриње, као и певачка група *Такиша* и наша, већ традиционално, гошћа песникиња Љиљана Браловић.

Надамо се да ће *Прело* и наредних година бити прилика да се дружимо, певамо, подсетимо старих обичаја и народне траиције.

Припремили ученици VII разреда ПО Роге: Вања Чоловић, Нина Цвијовић, Јована Глушчевић, Стефан Вукашиновић

Новогодишња чаролија

